

தமிழர் மரபு - தமிழரும்

தொழில்நுட்பமும் - 7

முனைவர் ஜெ. பா. சாம் செல்வகுமார்

*தமிழர் மரபு - தமிழரும்
தொழில்நுட்பமும் - 7*

முனைவர் ஜெ. பா. சாம் செல்வகுமார்

Title Verso

TITLE OF THE BOOK: Tamil Heritage - Tamils and Technology - 7

புத்தகத்தலைப்பு : தமிழர் மரபு - தமிழரும் தொழில்நுட்பமும் - 7

EDITOR : J. B. Sam Selvakumar

தொகுப்பாசிரியர் : ஜெ. பா. சாம் செல்வகுமார்

FIRST EDITION/ முதல் பதிப்பு : 2025

PAGES / பக்கங்கள் : 76

PRICE/ விலை : 350

ISBN NUMBER : 978-81-992374-3-8

PUBLISHER : Pandian Educational Trust,
3/350, Veterinary Hospital Backside,
Virudhunagar – 626001.
Tamil Nadu, India.

PRINTER : Maheswari Publishers,
3/350, Veterinary Hospital Backside,
Virudhunagar – 626001.
Tamil Nadu, India.

பதிப்புரிமை / Copyright © 2025 – கட்டுரையாளர்களுக்கு / Authors'

அனைத்து பதிப்புரிமையும் பெறப்பட்டுள்ளது.

இப்புத்தகத்தின் எப்பகுதியும் பதிப்பகத்தின் அனுமதியின்றி அச்சிடப்படக்கூடாது.

All rights reserved. No part of this book should be transmitted to any type of printed material without proper permission from the publisher.

முன்னுரை

தமிழர் மரபு - தமிழரும் தொழில்நுட்பமும் - 7 எனும் புத்தகம் தமிழ் மக்களின் வளமான கலாச்சாரப் பாரம்பரியம் மற்றும் தொழில்நுட்பத் துறையில் அவர்களின் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்புகளின் ஆய்வு ஆகும். இத்தலைப்பு நமது பெருமை மிகு அண்ணா பல்கலைக்கழகம் தமிழுக்காக முதலாம் ஆண்டில் இரு பாடத்திட்டத்தைப் பொறியியல் கல்லூரிகளில் இணைத்து இருப்பதற்குத் துணைசெய்யும் விதமாகச் சிறந்த கட்டுரைகளை உருவாக்க உருவானதாகும். இந்த தொகுப்பு தமிழ்ச் சமூகத்தின் குறிப்பிடத்தக்க சாதனைகளைக் கொண்டாடுவது மட்டுமல்லாமல், அவர்களின் நெகிழ்ச்சி, படைப்பாற்றல் மற்றும் அசைக்க முடியாத மனப்பான்மைக்குச் சான்றாகவும் விளங்குகிறது.

இந்தியாவின் தென்மாநிலமான தமிழ்நாடு ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகச் செழித்து வளர்ந்த துடிப்பான நாகரிகங்களின் தொட்டிலாக உள்ளது. பழங்காலத்திலிருந்தே ஒரு வரலாற்றைக் கொண்டு தமிழர்கள் பல்வேறு களங்களில், குறிப்பாக தொழில்நுட்ப உலகில் அழியாத முத்திரைகளைப் பதித்துள்ளனர். தசம அமைப்பின் கண்டுபிடிப்பு முதல் மருத்துவ அறிவியல் மற்றும் வானியல் பங்களிப்புகள் வரை தமிழ் அறிஞர்கள், இன்று நாம் வாழும்

உலகை வடிவமைக்கும் முன்னோடி முன்னேற்றங்களில் முன்னணியில் உள்ளனர். இந்த புத்தகத்தின் மூலம் பிரபஞ்சத்தின் மர்மங்களை அவிழ்க்க தங்கள் அறிவாற்றலையும் ஆர்வத் தன்மையையும் பயன்படுத்திய தமிழ் முன்னோர்களின் அடிச்சுவடுகளைத் தேடி, காலத்தின் மூலம் ஒரு குறிப்பிடத்தக்கப் பயணத்தைத் தொடங்குகிறோம்.

பண்டைய தமிழ் பொறியியல் மற்றும் கட்டிடக் கலையின் நுணுக்கங்களை வெளிப்படுத்தும் அற்புதமான சோழர் கோவில்களில் இருந்து, சங்க காலத்தின் கணித புத்திசாலித்தனம் வரை, அறிவார்ந்த ரீதியாக அழகாக இருப்பது போல் ஒரு பாரம்பரியத்தை நாம் காண்கிறோம். இந்நூலின் அத்தியாயங்களை ஆழமாகப் படிக்கும்போது, பல்வேறு துறைகளில் பங்களிப்புச் செய்த தமிழர்களின் வியக்க வைக்கும் தொழில்நுட்பப் புத்திசாலித்தனத்தைக் கண்டறிய முடிகிறது.

விவசாய நிலப்பரப்பை மாற்றியமைத்த நீர்ப்பாசன முறைகளின் வளர்ச்சியிலிருந்து ஜவுளி, உலோகம் மற்றும் இலக்கியத் துறையில் குறிப்பிடத்தக்க சாதனைகள் வரை, தமிழ் மக்கள் தொழில்நுட்ப வரலாற்றில் அழியாத முத்திரையைப் பதித்துள்ளனர். மேலும், இந்நூல் தமிழர்களின் கடந்தகாலப் பெருமைகளை மட்டும் மையப்படுத்தாமல், உலகெங்கிலும் உள்ள துடிப்பான மற்றும் ஆற்றல்மிக்க தமிழ்ச் சமூகத்தின் இன்றைய சாதனைகளையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

தமிழ்நாட்டின் பரபரப்பான தகவல் தொழில்நுட்ப மையங்கள் வரை, தமிழ் மனங்கள் மீண்டும் எல்லைகளைத் தள்ளி 21ஆம் நூற்றாண்டின் தொழில்நுட்ப நிலப்பரப்பை வடிவமைக்கும் நவீன தொழில்நுட்பத்தின் பகுதிகளுக்குள் நாம் நுழைகிறோம்.

தமிழ் பாரம்பரியத்தின் இந்த பொக்கிஷத்தை உன்னிப்பாகக் கட்டமைத்த கட்டுரை ஆசிரியர்கள் மற்றும் ஆராய்ச்சியாளர்களின் முயற்சி பாராட்டுக்குரியது. தமிழ் தொழில்நுட்பத்தின் ஆற்றலை எடுத்துரைப்பதில் அவர்களின் ஆர்வமும் அர்ப்பணிப்பும் இந்தக் கட்டுரைகளின் விரிவான ஆய்வுகளில் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

தமிழர் மரபு - தமிழரும் தொழில்நுட்பமும் - 7 எனும் இப்புத்தகம் கடந்த காலத்திற்கான அடையாளம் மட்டுமல்ல, எதிர்கால சந்ததியினர் தங்கள் கலாச்சாரப் பாரம்பரியத்தைத் தழுவி, நாளைத் தொழில்நுட்பக் கண்டுபிடிப்புகளை வடிவமைப்பதில் தொடர்ந்து பாடுபடுவதற்கான அழைப்பு. இளம் மனங்களை ஊக்குவிக்கும், தமிழ் பாரம்பரியத்தின் மீதான பெருமையை மீண்டும் எழுப்பும் இந்நூல். மேலும், இப்புத்தகத்தின் அனைத்துக் கட்டுரைகளும் நாட்டின் தோற்றம் எதுவாக இருந்தாலும் ஒவ்வொரு கலாச்சாரமும் தொழில்நுட்ப உலகிற்கு மதிப்புமிக்க பங்களிப்பை வழங்குகிறது என்பதை நினைவூட்டுவதாக அமையும்.

தமிழர் மரபு - தமிழரும் தொழில்நுட்பமும் - 7 எனும் இப்புத்தகம் அனைவருக்கும் வழிகாட்டும் ஒளியாக விளங்கும். நமது பாரம்பரியத்தில் உள்ள செழுமையையும் புத்திசாலித் தனத்தையும் நினைவூட்டும். மேலும், தமிழ் மக்களின் பாரம்பரியத்தைப் பாதுகாக்கவும் கொண்டாடவும் என்றென்றும் நம்மை ஊக்குவிக்கும். அதன் பொருட்டு இந்த தொடர்வரிசை புத்தகப் படைப்பின் முதல் புத்தகத்தை உங்களுக்கு அளிப்பதில் பெருமிதம் அடைகிறோம்.

மகேஸ்வரி பதிப்பகம்

தமிழர் மரபு - தமிழரும் தொழில்நுட்பமும் புத்தகப் பகுதி

Editorial Board / ஆசிரியர் குழு

முனைவர் P. சுவாதி

காமராஜர் பொறியியல் மற்றும் தொழில்நுட்பக் கல்லூரி

கே.வெள்ளகுளம்-625 701,

விருதுநகர், தமிழ்நாடு, இந்தியா.

முனைவர் P. ஜெயசங்கர்,

தமிழ் உதவிப் பேராசிரியர்,

என் பி ஆர் பொறியியல் மற்றும் தொழில்நுட்பக் கல்லூரி

(தன்னாட்சி)

என்பிஆர் நகர், நத்தம், திண்டுக்கல்.

முனைவர் K.S. புனிதவதி,

உதவி பேராசிரியர், தமிழ் துறை,

ஸ்ரீ மணக்குள விநாயகர் பொறியியல் கல்லூரி,

மதகடிப்பேட்டை, புதுச்சேரி.

முனைவர் த. மகேஸ்வரி,

பாண்டியன் கல்வி அறக்கட்டளை,

விருதுநகர் – 626001. தமிழ்நாடு, இந்தியா.

ச. கலைவாணி

தமிழ்ப் பயிற்றுநர்,

அண்ணா பல்கலைக்கழகம் மண்டல வளாகம்,

கோயம்புத்தூர்.

த. அருள்ஜோதி.

தமிழ் உதவிப் பேராசிரியர்,

ஸ்ரீ சாய் ரங்கநாதன் பொறியியல் கல்லூரி

தொண்டாமுத்தூர் (வழி), கோயம்புத்தூர் - 641109.

த. பிரகாஷ்,

தமிழ் உதவிப் பேராசிரியர்

பூ சா கோ தொழில்நுட்பம் மற்றும் பயன்சார் ஆராய்ச்சிக்

கல்லூரி, கோயம்புத்தூர்.

ஆசிரியர் குழு பணி விவரம்

இந்த குழு, (எட்ட்டோரியல்) நேர்மையான பதிப்பு நெறிமுறைகளின் படி அறிவார்ந்த கட்டுரைகளை நெறிமுறைக் கொள்கைகளுடன் தொகுத்துள்ளது. இது சமர்ப்பித்தல், கருத்துத் திருட்டு சரிபார்ப்பு, திருத்தங்கள், சக மதிப்பாய்வு செயல்முறை, (டபுள் பிளைண்ட்), பெரிய திருத்தங்கள் அல்லது சிறிய திருத்தங்கள், பரிந்துரைகள் மற்றும் திருத்தம், ஏற்பு, மூல கோப்பு தயாரித்தல் மற்றும் இணையதள தயாரிப்பு மற்றும் வெளியீடு ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது.

Editorial Work Flow Details

This Editorial committee curated the scholarly articles with ethical principles according to the norms of the Editorial workflow. It consists of submission, plagiarism check, correction, peer review process (Double Blind), major corrections or minor corrections, suggestions and rectifications, acceptance, copy editing and production and publication online.

மதிப்புரை

முனைவர் ஆ. ஆனந்தி அவர்கள் "சிலம்பு சுட்டும் புகார் நகரக் கட்டமைப்பு" என்னும் கட்டுரையில், சிலப்பதிகாரத்தில் காணப்படும் புகார் நகரின் நகரமைப்பு, பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் அந்நகரின் அரசியல், வர்த்தக மற்றும் கலாச்சார அமைப்புகளையும் விரிவாக நுண்ணாய்வு செய்து விளக்கியுள்ளார்.

பே. சச்சிதானந்தம் அவர்கள் "சைவ சித்தாந்த வைஷ்ணவ வேதாந்த நோக்கில் உலகு பற்றிய கொள்கை ஒரு ஒப்பீட்டு ஆய்வு" என்னும் கட்டுரையில், சைவ சித்தாந்தமும் வைஷ்ணவ வேதாந்தமும் உலகு குறித்த கருத்துக்களை ஒப்பீட்டுக் கோணத்தில் ஆய்வு செய்துள்ளார். இரு சமயங்களின் தத்துவ அடித்தளங்கள் மற்றும் அவற்றின் ஆன்மீகப் பார்வைகள் தெளிவாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ள விதம் ஆய்வுலகில் போற்றப்படக்கூடியது.

முனைவர் பீ. பெரியசாமி அவர்கள் "தமிழர் நெசவுத் தொழில் நுட்பம்" என்னும் கட்டுரையில், தமிழர் பாரம்பரிய நெசவுத் தொழிலின் வரலாற்று வளர்ச்சி, தொழில்நுட்ப முன்னேற்றம் மற்றும் சமூகப் பங்களிப்பை ஆராய்ந்துள்ளார். தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை முறையையும் அவர்களின் கலாச்சாரப் பிணைப்பையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

முனைவர் த. மகேஸ்வரி அவர்கள் "தமிழ் சித்தர்களின் வாஸ்து சாஸ்திரம்" என்னும் கட்டுரையில், தமிழ் சித்தர்களின் வாஸ்து சிந்தனைகள், தத்துவ அடிப்படை, இயற்கைச் சமநிலை, ஆன்மீக ஒழுங்கு

மற்றும் வாழ்வியலோடு வாஸ்து சிந்தனைகள் இணையும் விதத்தையும் விளக்கி ஆய்வு செய்துள்ளார்.

கோ. யோகப்பிரியா அவர்கள் "சங்க இலக்கியம் சுட்டும் பழந்தமிழர் விளையாட்டுகள்" என்னும் கட்டுரையில், சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் விளையாட்டுகள் மற்றும் அவை பழந்தமிழர் சமூகத்தில் வகித்த பங்கினை ஆராய்ந்துள்ளார். இவ்விளையாட்டுகள் உடல்நலம், சமூக ஒற்றுமை மற்றும் மகிழ்ச்சி வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டிய விதத்தையும் சுட்டிக்காட்டி ஆய்வு செய்த விதம் சிறப்பிற்குரியது.

தமிழ் இலக்கிய உலகில் இது போன்ற நூல்கள் வெளிவருவது பண்டைய தமிழர்களின் தொன்மையான மற்றும் அறிவியல் பூர்வமான வாழ்வியலை தற்கால மக்களிடம் கொண்டு சேர்க்க வழிவகுக்கிறது. மேலும், இம்முன்னெடுப்பானது பேராசிரியர்களுக்கும் ஆராய்ச்சி மாணவர்களுக்கும் தமிழர்களின் தொன்மை, அறிவியல் சார்ந்த சிந்தனையை அறிந்துகொள்ள வழிவகுக்கிறது. தமிழர்களின் தொன்மை, அறிவியல் சார்ந்த சிந்தனையில் இடம்பெறும் இடர்பாடுகளுக்குத் தீர்வு நோக்கிய புரிதலுக்கு வழிவகுத்து புதிய கோணத்தில் ஆய்வு எல்லையை விரிவுபடுத்தி ஆக்கப்பூர்வமான சிந்தனைக்கு வழிவகுக்கிறது. இம்முயற்சி வெற்றி பெற வாழ்த்துகள் .

நன்றி

ஜெ. பா. சாம் செல்வகுமார்

உள்ளடக்கம்

வ. எண்	தலைப்பு	ப. எண்
1.	சிலம்பு சுட்டும் புகார் நகரக் கட்டமைப்பு முனைவர் ஆ. ஆனந்தி	1
2.	சைவ சித்தாந்த வைஷ்ணவ வேதாந்த நோக்கில் உலகு பற்றிய கொள்கை ஒரு ஒப்பீட்டு ஆய்வு பே. சச்சிதானந்தம்	10
3.	தமிழர் நெசவுத் தொழில் நுட்பம் முனைவர் பீ. பெரியசாமி	37
4.	தமிழ் சித்தர்களின் வாஸ்து சாஸ்திரம் முனைவர் த. மகேஸ்வரி	55
5.	சங்க இலக்கியம் சுட்டும் பழந்தமிழர் விளையாட்டுகள் கோ. யோகப்பிரியா	68

சிலம்பு சுட்டும் புகார் நகரக் கட்டமைப்பு

முனைவர் ஆ. ஆனந்தி, உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,
வே.வ.வன்னியப்பெருமாள் பெண்கள் கல்லூரி,
விருதுநகர் - 626001, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

பழந்தமிழர் கட்டிடக்கலையில் சிறந்து விளங்கியமையை தமிழ்நாட்டில் நடைபெற்றுள்ள பல்வேறு தொல்லியல் அகழாய்வுகள் இன்று தெள்ளத் தெளிவாய் உலகிற்கு எடுத்துக் காட்டும் வண்ணம் உள்ளன. ஆனால் தொல்லியல் ஆய்வுகள் தொடங்கிய காலத்திற்கும் முன்னிருந்தே பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் தொல் தமிழரின் வாழ்வியல், போர், அறம், அரசியல், விளையாட்டு, நுண் கலைகள், கட்டிடக்கலை, தொழில்நுட்பம், வானியல், மருத்துவம், சோதிடம், வாணிகம் குறித்த பல செய்திகளைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளன. குறிப்பாக சிலப்பதிகாரம் புகார் நகரின் அமைப்பை மிக விரிவாக எடுத்துரைத்துள்ளது. ஓர் நகரின் அமைப்பு எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதை உணர்த்துவார் காணப்படும் அச் செய்திகளை ஆய்ந்து எடுத்துரைப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம் ஆகும்.

காவிரிப்பூம்பட்டினம்

மூவேந்தர்களில் ஒருவரான சோழர்களின் முக்கியத் துறைமுக நகரங்களில் ஒன்று காவிரிப்பூம்பட்டினம். முற்காலச் சோழர்களின் தலைநகராக விளங்கியது. சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பட்டினப்பாலை ஆகிய நூல்களில் புகார் எனப்படும் காவிரிப்பூம்பட்டினம் குறித்து நிறைய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. புகார், பூம்புகார், பட்டினம்,

காவிரிப்பூம்பட்டினம் எனப் பல பெயர்களால் இந்நகரம் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

புகார் என்ற சொல்லுக்கு கடல் முகத்துவாரத்தில் அமைந்த நகரம் என்று பொருள். (ம.ரா.இளங்கோவன், தமிழகத்தின் தலைநகரங்கள், ப.51). காவிரி கடலோடு கலக்கும் முகத்துவாரத்தில் இருந்த நிலப்பகுதியில் அமைந்திருந்தமையால் புகார் எனவும் காவிரிப்பூம்பட்டினம் எனவும் இந்நகர் பெயர் பெற்றிருந்தது. (டி.வி.எஸ்.பண்டாரத்தார், காவிரிப்பூம்பட்டினம், ப.16) புகார் நகரத்தின் சிறப்பு சிலம்பில் பல இடங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. காப்பியத்தின் தொடக்கமான பதிகத்தில்,

ஆரங் கண்ணிச் சோழன் மூதூர்ப் சிறப்பின்

பேராச் சிறப்பின் புகார்நக ரத்து (12-13)

என்பதில் மூதூர் என்ற சொல்லால் மிகப் பழமையான ஊர்; நகரம் எனப் புகார் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. "புகாஅர்ப் புகுந்த பெருங்கலம்" (புறநானூறு, பா. 30) என்பதன் வழி புகார் என்பது ஆற்று முகம் எனத் தெளியலாம். காவிரி, கடலோடு கலக்கும் இடத்தில் உள்ளதால் காவிரிப்பூம்பட்டினம் புகார் எனப்பட்டது. (ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார்., சிலப்பதிகாரம், புகார்க்காண்டம், ப. 29) மேலும்,

பதியெழு அறியாப் பழங்குடி கெழீஇய

பொதுவில் சிறப்பின் புகார்

போகநீள் புகழ்மன்னும் புகார்நக ரது தன்னில்

(மங்கல வாழ்த்து, பா. 15-21)

எனும் வரிகள், நீண்ட புகழும் போகமும் நிலை பெற்ற ஊர் புகார் என்பதை உணர்த்துகின்றன. இத்துணை சிறப்புகள் இருப்பதாலேயே மங்கல வாழ்த்துப் பாடலில்,

பூம்புகார் போற்றுதும் பூம்புகார் போற்றுதும்

**விங்குநீர் வேலி உலகிற் கவன் குலத்தோடு
ஓங்கிப் பரந்து ஒழுகலான் (11-13)**

எனப் புகாரைப் போற்றிப் பாடியுள்ளார்
இளங்கோவடிகள்.

சிலப்பதிகாரம் - புகார் காண்டம்

சிலப்பதிகாரத்தின் முதல் காண்டமான புகார் காண்டத்தில் ஐந்தாவது கதையான இந்திரவிழவூர் எடுத்த காதையில் புகார் எனப்படும் பூம்புகார் நகரின் அமைப்பைத் திறம்பட எடுத்துரைத்துள்ளார் இளங்கோவடிகள். பூம்புகார் மருவூர்ப்பாக்கம், பட்டினப்பாக்கம் என்னும் இரு பெரும் பிரிவுகளாகவும் இரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட நிலம் அங்காடிகளைக் கொண்டதாகவும் காணப்படுவதை அறியமுடிகிறது.

மருவூர்ப்பாக்கம்

மருவூர்ப்பாக்கத்தில் கடற்கரையை ஒட்டி கண்ணைக் கவரும் அழகுடைய யவனர் இருப்பிடங்களும் வணிகத்திற்காகப் பிற நாடுகளிலிருந்து வந்தோர் தங்கும் இடங்களும் இருந்தன. வண்ணம், சுண்ணம், சந்தனம், அகில் போன்ற நறுமணப் பொருட்களை விற்பவர்கள் திரியும் நகர வீதிகளும் நவமணிகள், பொன் போன்றன விற்கும் வீதிகளும் இருந்தன. மேலும் பிட்டு வணிகர், அப்பம் சுடுவோர், பரதவர், உமணர், வெற்றிலை, ஊண், எண்ணெய் விற்கும் வணிகர்கள், தச்சர், கொல்லர், தட்டார், தையல்காரர், பாணர், ஓவியர் ஆகியோர் வாழும் இடங்களும் மருவூர்ப்பாக்கத்தில் நிறைந்திருந்தன.

பயனற வறியா யவனர் இருக்கையும்

... சிறுகுறுங் கைவினைப் பிறர்வினை யாளரொடு
மறுவின்றி விளங்கும் மருவூர்ப் பாக்கமும்

(இந்திரவிழவூர் எடுத்த காதை, 10-39)

எனும் அடிகள் மேற்காணும் செய்திகளை எடுத்துக்காட்டுவனவாய் உள்ளன.

பட்டினப்பாக்கம்

பட்டினப்பாக்கத்தில் அரசு வீதியும் கொடித்தேர் வீதியும் பீடிகைத்தெருவும் வணிகர் வீதியும் மறையோர் வீதியும் அந்தணர் வாழும் வீடுகளும், மருத்துவர், சோதிடர், கூத்தர், நாழிகைக்கணக்கர் முதலானோர் வாழும் இடங்களும், யானை தேர் குதிரைகளைச் செலுத்தும் வீரர்களும் காலாட்படை வீரர்களும் வசிக்கும் கட்டடங்களும் அமைந்திருந்ததை,

கோவலன் வீதியும் கொடித்தேர் வீதியும்

பீடிகைத் தெருவும் பெருங்குடி வாணிகர்

... பீடுகெழு சிறப்பின் பெரியோர் மல்கிய

பாடல்சால் சிறப்பிற் பட்டினப்பாக்கமும்

(இந்திரவிழவூர் எடுத்த காதை, 40-53)

என வரும் அடிகளால் அறியலாம்.

அங்காடிகள்

புகாரில் நாளங்காடி மற்றும் அல்லங்காடி ஆகியவை இருந்துள்ளன. இவை வாணிகம் செய்வதற்கான இடங்கள் ஆகும். கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், பட்டினப்பாலையில் பூம்புகார் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், "முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம்" (பட்டினப்பாலை, 218-220) எனக் கூறியிருப்பது அதன் வாணிகச் சிறப்பை வெளிக்காட்டுவதாக உள்ளது.

நாளங்காடி

நாளங்காடி என்பது பகல் நேரத்தில் நடக்கும் வாணிகம் ஆகும். புகாரில் நாளங்காடி செயல்பட்டு வந்த இடத்தைக் குறிக்க வந்த இளங்கோவடிகள்,

இரு பெரு வேந்தர் முனையிடம் போல

இருபால் பகுதியின் இடைநிலமாகிய

... கொடுப்போர் ஓதையும் கொள்வோர் ஓதையும்
நடுக்கின்றி நிலைஇய நாளங்காடியில்

(இந்திரவிழவூர் எடுத்த காதை, 59-63)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இரு பெரும் வேந்தர்கள் போர் குறித்துத் தங்கியிருக்கும் பாசறைக்கு இடைநிலமான போர்க்களம் போல, மருவூர்ப்பாக்கம், பட்டினப்பாக்கம் எனும் இரு பகுதிகளுக்கும் இடைப்பட்ட நிலத்தில் ஆரவாரத்துடன் நாளங்காடி செயல்பட்டதையும், மரங்களின் அடிகளைக் கொண்டு கடைகள் அமைக்கப்பட்டதையும் அறியமுடிகிறது.

அல்லங்காடி

அல்லங்காடி இரவில் நடக்கும் வாணிகம் ஆகும். இளங்கோவடிகள் புகார் நகர அல்லங்காடி பற்றிக் குறிப்பிடவில்லையெனினும் நாளங்காடி இருந்து உள்ளமையால் அல்லங்காடியும் இருந்துள்ளது எனத் தெளியலாம்.

ஐவகை மன்றங்கள்

பொது இடங்களில் மக்கள் கூடும் இடங்கள் மன்றம் எனப்படும். புகாரின் பட்டினப்பாக்கம் பகுதியில், வெள்ளிடை மன்றம், இலஞ்சி மன்றம், நெடுங்கல் நின்ற மன்றம், பூதச் சதுக்கம், பாவை மன்றம் எனும் ஐம்பெரும் மன்றங்கள் அமைந்திருந்தன.

வெள்ளிடை மன்றம்

வெள்ளிடை மன்றம் காப்பக சாலை போல் செயல்பட்டு வந்துள்ளது. ஏற்றுமதி, இறக்குமதி செய்யப்படும் பொருட்களும் புதிதாய் வருவோர் வைத்துச் செல்லும் பொருட்களும் அவர் தம் பெயரோடு குறியீடும் இட்டு அங்கு பாதுகாக்கப்படும். காவலை மீறி கள்வர்களவு செய்யின், கழுத்து கடுக்கப் பொதி ஏற்றி ஊரைச் சுற்றி வரச் செய்து கடும் தண்டனை வழங்கப்படும்.

கறவை மனத்தாலும் நினைப்போரை நடுங்க வைக்கும் திறன் கொண்டதால், "உள்ளுநர் பணிக்கும் வெள்ளிடை மன்றமும்" (இந்திரவிழுவூர் எடுத்த காதை, 117) எனச் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

இலஞ்சி மன்றம்

பொய்கையும் மண்டபமும் கூடியது இலஞ்சி மன்றம்.

கூனும் குறளும் ஊமும் செவிடும்
அழுகுமெய் யாளரும் முழுகினராடிப்
பழுதில் காட்சி நன்னிறம் பெற்றும்
வலஞ்செயாக் கழியும் இலஞ்சி மன்றமும்

(இந்திரவிழுவூர் எடுத்த காதை, 118-120)

என்பதன் வழி மன்றத்திலுள்ள பொய்கையில் மூழ்கி வலம் வந்தால் உடல் நலம் குன்றியோர் நலம் அடைவர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

நெடுங்கல் நின்ற மன்றம்

நெடுங்கல் நின்ற மன்றத்தில் ஒளி வீசும் நெடிய கல் நடப்பட்டிருந்தது. அக்கல்லை வலமாகச் சுற்றி வந்து தொழுதால்,

வஞ்ச முண்டு மயற்பகை உற்றோர்
நஞ்ச முண்டு நடுங்குதுய ருற்றோர்
அழல்வாய் நாகத்து ஆர்எயிறு அழுந்தினர்
கழல்கண் கூளிக் கடுநவைப் பட்டோர்

(இந்திரவிழுவூர் எடுத்த காதை, 122-175)

ஆகியோர் நோய் நீங்கி நலம் பெறுவர் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

பூத சதுக்கம்

சதுக்கம் என்றால் நாற்சந்தி ஆகும். நாற்சந்தி கூடும் இடத்தில் ஒரு பூதம் இருந்துள்ளது. அது போலித் துறவிகள், தீய நெறியில் ஒழுகும் பெண்டிர், நேர்மையற்ற

அமைச்சர், பிறர் மனை நடப்போர், பொய் கூறுவோர்,
புறம் பேசுவோர் ஆகியோரைக் கடும் குரலெழுப்பி
அடித்து உண்டதை,

காத நான்கும் கடுங்குரல் எழுப்பிப்

பூதம் புடைத்துணும் பூத சதுக்கமும்

(இந்திரவிழுவூர் எடுத்த காதை, 133-134)

என்பதால் அறியலாம்.

பாவை மன்றம்

பாவை மன்றத்தில் பாவை ஒன்று இருந்துள்ளது.
பெண் உருவத்தில் இருக்கும் சிலை என்றும் பெண்
தெய்வத்தின் உருவம் என்றும் பாவை என்பது
கூறப்படுகிறது. வேட்டுவ வரியில்,

பாய்கலைப் பாவை பைந்தொடிப் பாவை

ஆய்கலைப் பாவை அருங்கலப் பாவை

(இந்திரவிழுவூர் எடுத்த காதை, 70-71)

எனக் கொற்றவை தெய்வம் குறிக்கப்பட்டுள்ளாள். பாவை
மன்றத்தில் இருந்த பாவனையானது, அரசன் முறை
தவறினாலோ, நீதி கூறுவோர் நடுநிலை தவறினாலோ
அதை உணர்த்தும் வகையில்,

நாவோடு நவிலாது நவைநீ ருகுத்துப்

பாவை நின்று அழுஉம் பாவை மன்றமும்

(இந்திரவிழுவூர் எடுத்த காதை, 137-138)

புகாரில் இருந்துள்ளது.

கோவில்கள்

புகாரில் மருத நிலத் தலைவனான, வளத்தின்
அதிபதியான இந்திரனுக்கு விழா எடுக்கப்பட்ட அதே
நாளில், பிற கடவுளார்க்கும் அவரவர் கோவில்களில்
விழாக்கள் நடைபெற்றதனை,

பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயிலும்

அறுமுகச் செவ்வேள் அணிதிகழ் கோயிலும்

வால்வளை மேனி வாயியோன் கோயிலும்
 நீலமேனி நெடியோன் கோயிலும்
 மாலை வெண்குடை மன்னவன் கோயிலும்
 வேறுவேறு கடவுளர் சாறு சிறந்ததொருபால்
 (இந்திரவிழுவூரெடுத்தகாதை, 169-178)

என்பதால் அறியலாம். மேலும், கோயில்கள், கோட்டங்கள் என்றும் வழங்கப்பட்டதைக் கனாத்திறம் உரைத்த காதையில்,

அமரர் தருக்கோட்டம் வெள் யானைக் கோட்டம்
 புகர் வெள்ளை நாகர்தம் கோட்டம் பகல் வாயில்
 உச்சிக்கிழான் கோட்டம் ஊர்க்கோட்டம்... (9-13)

என்பதாலும், சிலப்பதிகாரப் பதிகத்தில் தொடக்கத்தில் வரும், "குணவாயில் கோட்டத்து அரசு துறந்து இருந்த" (பதிகம்-1) என்பதில் குணவாயிற் கோட்டம் என்பதற்கு அடியார்க்கு நல்லார் அருகன் கோயில் என்று எழுதுவதாலும் தெளியலாம். இங்கு கோட்டம் என்பது கோயிலைக் குறிக்கின்றது. நாடுகாண் காதையில், "அணிகிளர் அரவின் அறிதுயில் அமர்ந்த மணிவண்ணன் கோட்டம்"(9-10) என்பதன் வழி புகாரில் திருமால் கோவில் இருந்ததும் அறிய முடிகிறது.

இந்திர விகாரங்கள்

புகாரில் இந்திரனால் உருவாக்கப்பட்ட விகாரங்கள் ஏழு இருந்தமை சிலம்பில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. கனாத்திறம் உரைத்த காதையில், "இந்திர விகாரம் ஏழுடன் போகி" (14) எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. நீர்ப்படைக்காதையில், "இந்திர விகாரம் ஏழுடன் புக்காங்கு" (92) என வருகிறது. இதற்கு உரை எழுதிய ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார், "அவ்வூர் புத்தச் சைத்தியத்தில் இந்திரனால் நிருமிக்கப்பட்ட

ஏழரங்கு" (ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்., சிலப்பதிகாரம், வஞ்சிக்காண்டம், ப.93.) எனக் கூறுகிறார்.

தொகுப்புரை

புகார் நகரின் பாக்கங்களின் அமைப்பு முறை மக்களின் தொழிலுக்கு ஏற்பவும் குடி அமைப்பிற்கு ஏற்பவும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. நகரின் பாதுகாப்பை உறுதி செய்யும் வகையிலும் மக்கள் பயமின்றி ஒழுக்கமுடன் வாழும் வகையிலும் மன்றங்கள் செயல்பட்டு வந்துள்ளன. நாளங்காடி அல்லங்காடி எனப் பிரித்து அங்காடிகள் செயற்பட்டமை, வாணிகத்தின் ஒழுங்குமுறையை, சிறப்பினைக் காட்டுவதாக இருக்கின்றது. அக்காலத்தில் வழிபாட்டில் இருந்த கடவுளருக்குத் தனித்தனி கோவில்கள் கட்டப்பட்டதைக் காணமுடிகிறது. விகாரங்கள் புகாரில் ஏழு இருந்தமை பௌத்த சமயத்தின் வளர்ச்சியையும் அச்சமயத்தைப் பின்பற்றுவோர் அளவையும் காட்டுவதாக உள்ளது. காவிரிபூம்பட்டினம் எனும் புகார் நன்கு திட்டமிட்டு அமைக்கப்பட்ட நகரக் கட்டிடக்கலைக்குச் சான்றாக உள்ளதை சிலப்பதிகாரம் வழி அறிய முடிகிறது.

துணைநூற் பட்டியல்

- [1] கதிர்முருகு. சங்க இலக்கியம் பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும். சாரதா பதிப்பகம், சென்னை.
- [2] டி.வி.எஸ்.பண்டாரத்தார் காவிரிப் பூம்பட்டினம். தமிழ்மண் அறக்கட்டளை, சென்னை, 1959.
- [3] புலியூர்க் கேசிகன் (உ.ஆ.). சிலப்பதிகாரம் தெளிவுரை. பாரி நிலையம், சென்னை, 2009.
- [4] ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் (உ.ஆ.). சிலப்பதிகாரம் மூலமும் உரையும். ராமையா பதிப்பகம், சென்னை.

சைவ சித்தாந்த வைஷ்ணவ வேதாந்த நோக்கில் உலகு பற்றிய கொள்கை ஒரு ஒப்பீட்டு ஆய்வு

பே. சச்சிதானந்தம், சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், ஒப்பீட்டுச் சமய
சமூகநல்லிணக்கத்துறை, கலை கலாசார பீடம், கிழக்குப்
பல்கலைக்கழகம், இலங்கை.

அறிமுகம்

சைவ சித்தாந்தம் வைஷ்ணவ வேதாந்தம் இரண்டுமே இந்து மதத்தின் இரு வேறு சமய மெய்யியல் முறைமைகளாகும். இவை, அடிப்படையில் இறைவன், ஆன்மா, உலகு ஆகிய முப்பொருள் தத்துவங்களை ஏற்று நிற்கின்றன. இம்முப்பொருள் தத்துவங்களை ஒப்புக் கொள்வதிலும், அவற்றை நிலைநிறுத்துவதிலும் இந்திய மெய்யியல் சிந்தனையாளர்களுக்கிடையே பல்வேறுபட்ட அணுகுமுறைகளும் வாதப்பிரதி வாதங்களும் இடம் பெற்றிருப்பது நிதர்சனம். அவ்வாறான வேறுபட்ட சூழலில் சைவ சித்தாந்த நெறியும், வைஷ்ணவ வேதாந்த நெறியும் எவ்வாறு வேறுபட்ட விதத்தில் முப்பொருள் தத்துவங்களை எடுத்தாண்டுள்ளன, அதிலும் குறிப்பாக உலகு, உலக இருப்புடையதா, உள்பொருளா போன்ற வினாக்களுக்கு எவ்வாறு விடை பகிர்ந்துள்ளன என்பதனை வெளிக் கொண்டு வருவதாக இவ்வலகு அமைந்துள்ளது.

உலகு பற்றிய கொள்கை

சைவ சித்தாந்த வைஷ்ணவ வேதாந்தக் கோட்பாட்டில் உலகு பற்றிய கொள்கை முக்கியமானது. உலகு பற்றிய கொள்கையில் உலக இருப்பு, உலகின் இயல்பு, உலகின் வகைகள் போன்றன

எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. உலக இருப்பு அத்வைத வேதாந்திகளைப் போலல்லாது, சைவசித்தாந்திகளும் வைஷ்ணவ வேதாந்திகளும் உண்மையானது என ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றது. சைவசித்தாந்த மரபில் மெய்கண்டாருக்கு முன்பிருந்தும் அவரைத் தொடர்ந்து வந்தவர்களும், வைஷ்ணவ வேதாந்தத்தில் இராமானுஜருக்கு முன்பிருந்தும் அவருக்குப் பின்பும் உலக இருப்பு உள்ளப்பொருளாக இருப்புடையதாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்வாறே உலகத்தின் இயல்பு, வகைகள் என்பனவும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

உலக இருப்பு

சைவ சித்தாந்தம் உலக இருப்பை ஒப்புக்கொள்கின்ற ஒரு மெய்யியல் முறையாகும். அத்வைத வேதாந்தியான சங்கரர் உலகை மாயை எனவும் பிரம்மமே உலகாகத் தோன்றுகின்றது எனவும் கூறுகிறார். உலகம் தோன்றி நின்று அழிந்து போகும் தன்மையுடையது, அது தானாகவே நிகழும். அதனைத் தோற்றுவிக்க ஒரு தலைவன் தேவையில்லை என்றும் சமணர், பௌத்தர், போன்றோரும், உலகம் தோன்றுவதும் இல்லை; அழிவதும் இல்லை. அது அவ்வாறுதான் இருக்கும் என்று உலகாயதர், மீமாம்சகர் போன்றோரும் கூறும் கருத்துக்களை மறுதலித்து சைவ சித்தாந்தமோ உலகு உள்ளப்பொருள், இருப்புடையது இறைவனால் படைக்கப்படுவது என உலக இருப்பை ஒப்புக் கொள்கின்றது. இதற்கு ஆதரமாக சிவஞானசுவாமிகள் “உலகம் மெய்யான இருப்புடையது. ஏனெனில் அது காட்சிக்குப் புலனாவதனால்” (சிவஞானசுவாமிகள், 1888:128) எனக் கூறுவது உலக இருப்பைக் காட்சியால் நிரூபித்தல் சைவசித்தாந்தத்தின்

நிலைப்பாடு என்பதற்குச் சான்றாகின்றது. இதனைச் சிவஞான போத முதல் சூத்திரம் “அவன். அவள் அது”.. எனவும், சிவஞானசித்தியாரில் “ஒருவனோடு ஒருத்தி ஒன்றென்றுரைத்திடும் உலகமெலாம்” (சிவஞான சித்தியார், பா. 2) எனவும் உலக இருப்பைக் கொண்டே பதியுண்மையை நிரூபிக்கின்றனர். சைவசித்தாந்திகள் உலகு உள்ளபொருள் என்பதை, அனுமானப் பிரமாணத்தின் வழி உலகத்தைக் கொண்டு பதியுண்மையை நிரூபிக்கின்றனர்.

சைவ சித்தாந்தத்தில் உலகு படைக்கப் படுவதற்கான அடிப்படை நோக்கமாவது ஆன்மாக்கள் தாம் செய்த கர்மவினைகளை அனுபவிக்க ஒரு இடம் தேவை அந்த இடமே உலகம் எனப்படுகின்றது. சைவ சித்தாந்தம் உலகை பதி, பசு போல உண்மைப் பொருள் என்கிறது. ஆனால், படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் எனும் முத்தொழிற்பாட்டிற்கு உரியது இங்கு அழித்தல் என்பது ஒடுங்குதல் ஆகும். இதனையே மெய்கண்டார், “ஒடுங்கிய சங்காரத்தில் அல்லது தோற்றம் இல்லை” (சிவஞானபோம்:1) அவ்வாறாயின் உலகு எங்கு தேன்றி ஒடுங்குகிறது என வினாவினால் சடத்தில் அல்லது சடமாயையில் என்பது சித்தாந்தம். ஏனெனில் உலகம் சடம். அதாவது உள்ளதில் இருந்தே உள்ளது தோன்றும் இல்லதில் இருந்து உள்ளது தோன்ற முடியாது என்ற சற்காரிய வாதத்தை முன்னிலைப்படுத்தி சடமாகிய மாயையில் இருந்தே உலகு தோன்றி நின்று ஒடுங்குகின்றது என்பர். அவ்வாறாகின் உலகம் தானாகவே முத்தொழிற்படுகின்றதா என்ற வினா எழுகின்றது. அதற்குச் சித்தாந்திகள் பானையாகிய காரியம் தானே மண்ணாகிய காரணத்தில் இருந்து தோன்றாது; தோன்ற முடியாது. ஏனெனில் அது சடம்.

சடம் ஒரு போதும் தானாக இயங்காது அதனைத் இயக்க ஒருவர் தேவை. பாணையைச் செய்ய குயவன் தேவைப்படுவது போல இந்த பேருருவான உலகத்தைச் செய்ய வரம்பில் ஆற்றல் உடைய ஒருவர் தேவை, அவரே கடவுள் எனச் சைவசித்தாந்தம் கூறுகிறது.

சடமான உலகம் தன்னை தான் அனுபவியாது. கடவுளோ யாவற்றையும் கடந்த பரிபூரணம், அவரும் உலகை அனுபவியார் அதனாலேதான் சித்தாந்திகள் இவை இரண்டுமல்லாத மூன்றாவது பொருளாக பசுத்தவம் உடைய உயிர்களை முன்வைக்கின்றனர். ஆன்மாக்கள் பசுத்துவமுறுகின்ற போது இறைவனால் உலகம் படைக்கப்படுகின்றது. பசுத்துவத்தை அனுபவிக்கும் காலம் வரைக்கும் உலகம் நிலைபெற்று பின் ஆன்மாக்கள் பசுத்துவம் நீங்கி இறைவனைப் பற்றுகின்ற போது - ஆன்மாக்கள் அற்றதாக உலகம் இருக்கின்ற பொழுது இறைவனால் உலகம் மீளவும் மாயையில் ஒடுக்கப்படுகின்றது. இது பானை உடைந்து மீளவும் மண்ணாதல் போல என விளக்கப்படுகின்றது. ஆகவே கடவுளில் உலகம் வெளிப்படுகின்றது எனும் ஒருமைவாதச் சிந்தனாவாதிகளின் கருத்தை சித்தாந்திகள் நிராகரிக்கின்றார்கள். ஆனால் இராமானுஜர் விசேடித்த ஒருமை வாதி. உலகத்தை உன்மைப் பொருள் என ஏற்கின்ற அதேவேளை சைவசித்தாந்திகளில் இருந்து மாறுபட்டு இந்த உலகம் கடவுளின் வெளிப்பாடு என்கிறார்.

விசிட்டாத்வைத மெய்யியலின் முப்பொருள் தத்துவத்தில் முக்கிய இடம்பெறுவது உலகு சடம் (matter) ஆகும். அது ஈஸ்வரன், ஆன்மாவைப் போல நித்தியமான மெய்பொருள் என்பதே இராமானுஜரின் நிலைப்பாடு. அசித் என அழைக்கப்படும் இக்கருத்தியலானது

உணர்வற்ற அல்லது அறிவற்ற பொருள் அசேதனம் இதனை இராமானுஜர் பிரகிருதி (மிஸ்ரசத்துவ), நித்தியவிபூதி (சுத்தசத்துவ), காலம் (சத்துவகுனியம்) மூன்று அம்சங்களாக எடுத்துக்காட்டுவார். (Chandradhar Sharma., 2003:356), (Srinivasa Chari, S.M., 1994:85) பிரகிருதியே அடிப்படையான சடப்பொருள் (Primordial cosmic Matter) அதுவே சம்சார உலகத்தை போக, விகாரங்களுக்கு உட்படுத்தி உருவாக்குகின்றது. அது சத்துவ, இராட்சத, தாமசம் ஆகிய முக்குணங்களைக் கொண்டது. கடவுளின் உடலை வடிவமைத்து கடவுளில் தங்கியிருப்பது, படைத்தலின் போது பிரகிருதியில் இருந்தே உலகு பரிணமிக்கின்றது. கடவுளில் இருந்து பிரிந்திராது கடவுளிலே தங்கியுள்ளது. அடுத்த அசித்துப் பொருளான நித்தியவிபூதி அல்லது சுத்த சத்துவத்தை எடுத்து நோக்கும் போது அது சடமல்லாதது தாய்மையானது தர்மபூதஞானத்தைப் போல உருவமற்ற இந்த சுத்தசத்துவத்தில் இருந்து தான் ஏற்புடைய உலகு, கடவுளின் உடல், நித்தியமானதும் விடுதலைபெற்ற ஆன்மாக்களும் தோற்றம் பெறுகின்றன. குறிப்பாக வைகுந்தமும், இறைசித்தமும் இதனாலே ஆக்கப்பட்டவை. ஸ்ரீரங்கம் போன்ற இடங்களிலே எழுந்தருளியுள்ள புனித சிலைகளும் இதனாலே ஆக்கப்பட்டவை என விசிட்டாத்வைதவாதிகள் நம்புகின்றனர். மற்றயது காலம் இதுவும் ஒரு உணர்வற்ற சடம்; வெளியைக் குறிக்கின்றது. அவ்வெளி ஆகாசம், பிரகிருதியின் பரிணாமம் ஆகும்.

சடம் இறைவனில் இருந்து முற்று முழுதாக வேறுபட்டதல்ல பௌதீதஅதீத அடிப்படையில் உன்மையானதும் பிரம்மத்தைப் போல நித்தியமானதும் பிரம்மத்தில் இருந்து பிரிந்து தனித்திருப்பதும் அன்று

(Manju Dube.,1993:60). இறைவன் ஆன்மா உலகு என்ற மூன்றையும் ஒருகூட்டாக இணைந்தவடிவமாகப் பார்க்கின்ற ஒரு பார்வை விசிட்டாத்வைத்தின் தனிச்சிறப்பாகும். இந்த அணுகுமுறையானது இம்முப்பொருளையும் தனித்தனிப் பொருட்களாக ஏனைய வேதாந்த மெய்யியலாளர்கள் கொள்வது போல நோக்குவதில் இருந்து வேறுபட்டதாகின்றது.

இராமானுஜர் ஆன்மாவையும் சடத்தையும் பிரம்மத்தின் பண்பாக அவரிலே வாசம் செய்வனவாகவே நோக்குகின்றார். இவரைப் பொறுத்தவரை சடம் (matter) பிரம்மத்தைப் போல உண்மையானதும் நித்தியமானதும், அது பிரம்மத்தில் இருந்து வேறுபட்டதல்லதாகும். மேலும் சடம், பிரம்மத்தின் துணையின்றி தனித்து நிலைபெறக் கூடிய ஆற்றலைக் கொண்டது அல்ல. ஆகவே பிரம்மத்தில் தங்கியுள்ள ஒரு இருப்பாக, பிரம்மத்தில் இருந்து பிரிக்கமுடியாத ஒன்றாக சடம் பார்க்கப்படுகின்றது. சடவுலகானது அதனது உருவாக்கத்திற்கு கடவுளில் தங்கியிருக்கும். அதேவேளை இராமானுஜர் உலகும் ஆன்மாவும் மாயை அல்ல அவை நித்தியமானவை. ஆனால் இராமானுஜர் உலகை கடவுளின் நித்தியத்தன்மையில் இருந்து வேறுபடுத்தி நோக்குகின்றார். எடுத்துக்காட்டாக உலகம் மாற்றமடைவது, ஆனால் கடவுள் மாற்றமடையாதவர், அதேபோல உலகம் அறிவற்றது (non - intelligence) ஆனால் கடவுள் அறிவுடையவர் எனக் குறிப்பிடுவார். சட உலகானது தானாகவே மாற்றமடையக் கூடிய ஆற்றலைக் கொண்டதல்ல. கடவுளினால் மாற்றத்திற்குட்படுவது ஆகவே சடவுலகு கடவுளில் தங்கியுள்ளது என்பது அவரது வாதமாகும். இது சைவசித்தாந்தத்திற்கும் ஏற்புடையதாகும்.

இராமானுஜர் சரீர சரீரி (உடல் ஆன்ம) தொடர்பைக் கொண்டு உலகத்திற்கும் கடவுளுக்கும் இடையேயான தொடர்பை விளக்குகின்றார். பிரம்மனின் உடலாக உலகமும், ஆன்மாவும் அமைய, ஆன்மாவாகக் கடவுளும் இருக்கிறார் என்பதே இராமானுஜரது வாதமாகும். உடலும் உயிரும் பழமும் சுவையும் போல பிரிக்கமுடியாதது. அதேவேளை உடலில் ஏற்படும் மாற்றம் ஆன்மாவில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதில்லை. எடுத்துக்காட்டாக ஒரு குழந்தை சிறுவனாக, வாலிபனாக, முதியவராக மாற்றமடையும் பொழுது அவரின் உடலிலே மாற்றம் ஏற்படுகின்றது அம்மாற்றம் அவரது ஜீவாத்மாவில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதில்லை. இவ்வாறே பிரபஞ்சத்தின் ஆதாரமாக பிரம்மம் இருக்கும் பொழுது பிரபஞ்சத்தில் ஏற்படும் மாற்றம் பிரம்மத்தில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதில்லை என்றார். தனது ஸ்ரீபாசியத்தில் முழு உலகமுமே உணர்வுள்ள, உணர்வற்ற பொருட்களால் அமைந்துள்ளது.

அஸ்தி (asti), நாஸ்தி (nasti) என்பவை விஷ்ணுவின் உடலில் பொருந்தியுள்ளன. அவரே உயர்வான பிரம்மன் இவ்வுலகத்தின் ஆன்மா அவரே எனக் குறிப்பிடுகின்றது. அறிவுள்ள, அறிவற்ற அனைத்தும் தமது ஆன்மாவை பிரம்மனிடம் இருந்தே பெறுகின்றன. அவை தமது உடலை அமைத்துக் கொள்கின்றன. பிரம்மனில் இருந்து தமது இருப்பை பெறும் உயிர்கள் தமது உடலினால் இறுதி நோக்கமாகிய மோட்சம் அல்லது விடுதலையை நோக்கி பயணிக்கின்றன. சைவ சித்தாந்தமும் இறைபிரபஞ்ச தொடர்பை உடல்உயிர் சார்ந்ததாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளது. உதாரணமாக சிவஞான சித்தியாரில் வரும் “அருவினில் உருவம் தோன்றி

அங்காங்கிபாவமாகி” (சிவஞானசித்தியார், பா. 40) எனும் பாடலிலே அங்கஅங்கி உறவு பற்றி குறிப்பிடப் படுகின்றது. அதேவேளை சைவசித்தாந்தம் பரிபூரணராக கடவுளில் இருந்து சடவுலகு தோன்ற முடியாது என்றும் சடமாயையில் இருந்தே அது தோன்ற முடியும் என்றும் தர்க்கிப்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

உடல் ஆன்ம தொடர்பினூடாக கடவுளுக்கும் சடஉலகிற்கும் இடையேயான தொடர்பை விபரிக்கும் போது கடவுளின் தனித்துவம் தூய்மை என்பன பாதிக்கப்படும். எவ்வாறு உடலில் ஏற்படும் தாக்கம் உள்ளே உள்ள உயிரில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துமோ எனவினவும் போது இராமானுஜரோ உடலில் ஏற்படும் தாக்கம் ஆன்மாவைப் பாதிக்காதது போல உலகில் ஏற்படும் மாற்றம் கடவுளில் எந்த பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தாது என வாதிக்கின்றார். பொருளுக்கும் அப்பொருளின் பண்புக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பைப் போலவே உடலுக்கும் உயிருக்குமான தொடர்பு உண்டு என எடுத்தாண்டு உடலில் ஏற்படும் மூப்பு, பிணி சாக்காடு என்பது எவ்வாறு ஆன்மாவை பாதிக்காதோ அதேபோலவும் ஒரு அரசனுக்கும் அவனது மக்களுக்குமிடையேயான தொடர்பைப் போலவும் அதாவது குடிமக்களில் ஏற்படும் மாற்றம் அவ்வரசனைப் பாதிக்காது. (லக்ஷ்மணன், கி., 1960: 349)

விசிட்டாத்வைதத்தில் படைத்தல் இரண்டு விதமாக விபரிக்கப்படுகின்றது. ஒன்று சமாஸ்ரி சிரிஸ்ரி (Samasti Srsti), மற்றயது வியாஸ்த்தி சிரிஸ்ரி (viyasti Srsti). சமாஸ்ரி சிரிஸ்ரியில் ஈஸ்வரன் ஐந்துவிதமான மாற்றங்களின் ஊடாக பிரகிருதியின் பரிணாம மாற்றத்திற்கு காரணராக இருந்து படைப்பாளராகின்றார். சமாஸ்ரி, சிரிஸ்டி நிலையை அடைந்த பிற்பாடு

இரண்டாவது படைப்பான வியாஸ்த்தி சிரிஸ்டி ஐந்து பௌதிகப் பொருட்களைக் கலந்து பஞ்சகர்ணத்தினூடாக இடம் பெறுகின்றது. இவற்றில் காலம், ஆகாசம் பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையுடன் படைக்கப்படுகின்றது.

முதற்காரணரான இறைவனிடம் இருந்து காரியமாகிய பிரபஞ்சம் தனது இருப்பை (Satta or existence) நித்தியத்தைப் பெற்றுக் கொள்கின்றது. சேதன தத்துவத்தில் ஒன்றாகிய காலம் விசிட்டாத்தவதத்தில் பிரகிருதியைப் போல சுயாதீனமான உண்மையான வஸ்து. இது பிரகிருதியின் ஒரு பகுதி அல்ல, பிரகிருதிக்குச் சமமாக உள்ளது, ஈஸ்வரனில் இருந்து அந்நியமானது ஆனால் ஈஸ்வரனுக்கு ஒத்திசைவது. சிவாத்துவிதசைவர் கூறும் நிமித்த காரணராகிய சிவனே மாயையோடு கூடி உலகிற்கு முதற்காரணமாயும் நிற்பான் என்றும், பிரம்மமே உலகாகப் பரிணமிக்கின்றது என்றும் கூறிய கருத்துக்கள் இதனோடு ஒரளவு ஒத்துவருகின்றது. மத்துவரின் பிரபஞ்சக் கோட்பாட்டை எடுத்து நோக்கும்போது அது சங்கரரின் பிரபஞ்சம் மாயைத் தோற்றம் என்பதனையோ அல்லது இராமானுஜரின் பிரபஞ்சம் இறைவனின் உடல் போன்றது என்பதனையோ ஏற்றுக் கொள்ளாத ஒரு கோட்பாடாகும்.

மத்துவர் உலகு தோன்றுவதற்கு முக்குணங்களைத் தோற்றுவித்த பிரகிருதியே முதற்காரணம் என்றும், காரியமாகிய இந்த உலகம் அதனை விளைவித்த காரணத்தில் இருக்கிறது இல்லாமலும் இருக்கின்றது எனும் சதசத்காரியவாதத்தை முன்வைக்கின்றார் (Sharma BNK., 1962: 126). பிரகிருதியில் இருந்து இலட்சுமியை சக்தியாக மாற்றி உலகை இறைவன் தோன்றச் செய்கின்றான். சைவசித்தாந்திகள் பிரபஞ்ச உற்பத்திக்கு துணைக்

காரணமாகச் சக்தியைச் சுட்டுவதும் இறைவன் சிருஷ்டி கர்த்தாவாக இருக்க சக்தி இயக்க சக்தியாக இருப்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

மத்துவர் பிரகிருதியே பல மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டு உலகாக காரணகாரிய அடிப்படையில் தோன்றுகின்றது எனக் குறிப்பிட்டார் (Sharma BNK., 1962: 521). உலகம் பிரகிருதியல் இருந்து உருவாக்கப்படுகின்றது. அதியுயர் கடவுளில் இருந்து வேறுபட்டிருப்பது. அவரே ஒரேஒரு நமித்தகாரணர், உபாதனகாரணனர் அல்லர் (Ghate V. S., 1960:32). உலகம் சடப்பொருள் ஆனால் அறிவுள்ள இருப்பினால் உற்பத்தியாகின்றது எனும் கருத்துக்கள் சைவ சித்தாந்தத்தோடு முழுதும் ஒத்தமைந்து இருக்கின்றது. மத்துவர் கூறும் உலக உருவாக்கம் பற்றி எடுத்து நோக்கும் பொழுது உலகு அல்லது பிரபஞ்சம் முப்பொருட்களிலும் ஒன்றாகியது, பிரபஞ்சத் தோற்றத்திற்கு பிரகிருதியே உபாதன காரணம் (Material Cause). சைவசித்தாந்திகளோ மாயையை உபாதன காரணமாகக் கொள்கின்றனர். உலகம் நித்தியமானது விஷ்ணு இவ்வுலகத்தை படைத்துக் காப்பவர் என அணுபாசியம் எனும் நூலில் “He from whom the originates etc. of the Universe are Vishnu” குறிப்பிடப்படுவதனுடாக விஷ்ணு படைப்பிற்கு காரணராகின்றார், அவரே அழிக்கின்றார்.

துவைதக் கோட்பாடு விசேசாப்தி (Visesapti) அதாவது புதிய பண்பு, அம்சம் தோன்றுதல் அது விசேடம் தோன்றுதல். உலகமும் பிரகிருதில் இருந்து புதிதாகத் தோன்றுதல். இங்கு பிரகிருதியும் புதிது. உலகமும் புதிது. அவ்வாறு தோன்றும் உலகம் ஒவ்வொரு இயங்கியல் கட்டத்திலும் கடவுளின் துணையில் தங்கியிருக்கும்.

உலகம் தோற்றம் பெறுகின்ற இக்கருத்தியலானது துவைதத்தில் பராதினவிசேஸாப்தி (Paradhina Visesapti) எனப்படுகின்றது. படைப்பு நித்தியமானது. உலகும் ஆன்மாக்களும் கடவுளில் தங்கியிருப்பவை. கடவுளின் சிந்தை (will) ஆன்மாக்களும் உலகமும் நிலைபெற உதவிக் கொண்டிருக்கும். இவ்வுறவானது ஒரு அத்வைத தொடர்பாகவே அமைந்துள்ளது. படைப்போடு தொடர்புபட்ட இருபத்தி நான்கு வஸ்துக்களை மத்துவர் எடுத்தாண்டுள்ளார். அந்தவகையில் மத்துவர் பரமாத்மன், இலட்சுமி, ஆன்மா, பிரகிருதி, முக்குணங்கள், மகத், அகங்காரம், புத்தி, மனம், இந்திரியங்கள், பூதம், அவித்தை, வர்ணம், இருள், வாசனை, காலம், பிரதிவிம்பம் ஆகியவற்றை எடுத்துக்காட்டுகின்றார் (Dasgupta, S., 1991: 150).

மத்துவர் அவை முறையே பிரம்மனில் இருந்து பிராணனின் படைப்பு இடம்பெறுகின்றது எனவும், அதேபோல மனம், வாக்கு, பிரம்மனில் இருந்து தோற்றம் பெறுகிறது என்றும் இவ்வாறே படைப்புக்கள் இடம் பெறுவதாக எடுத்தக்காட்டுவார். மத்துவர் படைப்புக் கோட்பாட்டில் கடவுள் படைப்பிக்கின்றார் என்பதனை ஒப்புக்கொள்கின்றார். பராதீனவிசேஷாப்தி எனும் கோட்பாட்டினுடாக மத்துவர் கடவுளுக்கும் படைப்பிற்கும் இடையேயான தொடர்பினை எடுத்துக் காட்டுவது சைவசித்தாந்தம் அதியுயர் கடவுள் எவ்வாறு படைப்புத்தொழிலைச் செய்தபிற்பாடு அப்படைப்புக்கள் அவனில் தங்கியுள்ளன என்பதற்கு ஒப்ப அமைந்துள்ளது. வல்லபர் படைப்புப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்ற பொழுது இறைவன் தனது விருப்பத்தினால் உலகைப்படைத்தான். இப்படைப்பானது மத்துவர் குறிப்பிடுவது போல மாயையில் இருந்தோ அல்லது இராமானுஜர்

குறிப்பிடுவது பிரம்மனின் உடலிலோ, நிம்பாக்கர் குறிப்பிடுவதுபோல பிரம்மனின் சக்தியில் இருந்தோ தோற்றுவிக்கப்பட்டதல்ல. அது சொரூபபரிணாமம் (Svarupa parinama) ஆகும். (Radhakrishnan S., 1952:350) சுத்தாத்வைதம் குறிப்பிடும் பிரபஞ்சமும் பிரம்மமும் ஒன்றையொன்று தழுவியமைகின்றன. அந்தவகையிலே பிரம்மன் பலவாக பரிணமிக்க சித்தம் கொண்டதனால் அவர் பல்வேறு ஜீவாத்மாக்களாகவும், பிரபஞ்சமாகவும் தோன்றினார். அதற்கு அடிப்படையாக பிருகதாரணிய உபநிடதத்தில் கூறப்பட்ட கருத்தை அடியொற்றி வல்லபர் பிரபஞ்ச பரமான்ம, தொடர்பை விபரிக்கின்றார்.

பிரபஞ்சத்திற்கு உபாதன காரணமும் நிமித்த காரணமும் பரப்பிரம்மமே என்றார் (Shah. J.G., 1969: 116). காரணகாரிய அடிப்படையில் பிரபஞ்ச பிரம்மத் தொடர்பை எடுத்துக்காட்டும் வல்லபர், சமவாயிகாரணம் எனும் தொடரை பயன்படுத்தி காரணத்திற்கும் காரியத்திற்கும் இடையேயான தொடர்பை விளக்கினார். சமவாயி என்பதன் அர்த்தம் நிரந்தரமான ஒரு தொடர்பு இரண்டு பொருட்களுக்குமிடையே பிரிவடையாது காணப்படுதல் என்று அன்னப்பட்டர் குறிப்பிட்டுள்ளதை எடுத்துக்காட்டி வல்லபர் பிரபஞ்ச பிரம்மத் தொடர்பை விளக்குகின்றார். வல்லபரின் நிலைப்பாடு காரணி (விளைவு அல்லது உலகு), காரணத் (மூலம் அல்லது கடவுள்) திலிருந்து வேறுபட்டதல்ல என்பதாகும் (முகுந்தன், ச., 2020:147). மாயையில் இருந்து நீங்கிய அல்லது மாயைத் தொடர்பற்ற பிரம்மமே பிரபஞ்சத் தோற்றத்திற்கு காரணமாக அமைகின்றது.

பிரபஞ்சம் பெயர், வடிவம், தொழிற்பாடு ஆகியவற்றைக் கொண்டது. பிரம்மம் அதனுடைய

காரணர் அவர் தனது முப்பரிமாண வடிவில் அதில் எங்கும் வியாபித்துள்ளார். சங்கரரின் பிரபஞ்சம் மாயைத் தோற்றம் என்பதனை மறுக்கும் வல்லபர், பிரம்மம் தனது நிறைவான தன்மையினால் தன்னைச் சடமாகவும், ஆன்மாவாகவும், பிரம்மமாகவும் வெளிப்படுத்துகின்றார். ஆகவேதான் பிரம்மத்தை பிரபஞ்சத்திற்கான சமவாயீகாரணராக எடுத்துக்காட்டுகின்றார். உயிரற்ற உலகு அல்லது பிரபஞ்சம் அடிப்படையில் பிரம்மம் (Brahmatmaka), அது அறிவு சைதன்னியம், ஆனந்தம், இருப்பு உடையது. அதேநேரம் பிரபஞ்சம் பிரம்மத்தில் இருந்து படைக்கப்படுகின்றது பிரம்மகாரியம். அந்த வகையில் பிரம்மம் அதுவாகவே முழு உலகமாகவும் தோன்றுகின்றது (Ghate V. S., 1960: p33).

பிரபஞ்சப்படைப்பு என்பது இறைவனின் லீலை (விளையாட்டு) என்பதனை வல்லபாச்சாரியார் எடுத்துரைக்கின்றார் (Shah. J.G., 1969: 252). பிரபஞ்சம் தோற்றம் பெறுவதற்கு முன்பு கடவுளில் காரணநிலையில் இருக்கின்றது. பின் பிரபஞ்சமாக கடவுளின் சங்கல்பத்தினால் தோற்றம் பெற்று காரியநிலைக்கு வருகின்றது (Mulchandra Tulsidas Teliwala., 2005: 13). இறைவன் தன்னில் இருந்து தாமாக உலகத்தை வெளிப்படுத்துகின்றார். இதற்கு மாயையின் உதவி தேவைப்படுவதில்லை. ஆனால் சைவசித்தாந்தமோ மாயையைத் முதற்காரணமாகக் கொண்டு இறைவன் பிரபஞ்சத்தைப் படைக்கின்றார் என்கூறும். வல்லபர் அவிக்கிரிதபரிணாமவாம் எனும் கோட்பாட்டை கொண்டு பிரபஞ்சப்படைப்பு பற்றிய தனது கருத்தை நிறுவுகின்றார். .

வல்லபாச்சாரியார் பிரம்மம் தன்னைப் பிரபஞ்சமாக மாற்றியுள்ளதாயினும் அச்செயலினால்

பிரம்மத்தின் முழுமைக்குப் பங்கம் வராது என விளக்குகின்றார். சத், சித், ஆனந்தப் பரப்பிரம்மம் தன்னை பிரபஞ்சமாக வெளிப்படுத்துவதே படைத்தல் ஆகும். வல்லபாச்சாரியாரின் திரோபவ (concealment), அவிர்வப (manifestation) ஆகிய கோட்பாடுகளின் வாயிலாக இறைவன் பகுதியாகவோ அல்லது முழுமையாகவோ தனது ஆனந்த சைதன்னியத்தை பின்வாங்கிக் கொள்ளுதல் அல்லது குறைந்த அளவில் பிரசன்னமாதல், பிரம்மனின் வெளிப்படுத்தல் எனப்படுகின்றது. வல்லபரைப் பொறுத்தவரை சமவாயீ என்பது தாதாத்மிய அடையாளமே தவிர நியாயவாதிகள் கூறுவது போல பிரபஞ்சத்திற்கும் பிரம்மத்திற்கும் இடையேயான இயற்கையாக உள்ளார்ந்த நிலையில் உள்ள தொடர்பல்ல. சமவாயீ என்பது ஒரு வஸ்து. அது தானாகவே செயலாகவும், பண்பாகவும், காரணமாகவும் காரணியாகவும் தோன்றுகின்றது. வேறுவேறு வடிவங்களில் தோன்றுகின்ற ஒரு வஸ்துவின் வடிவங்களே.

பிரம்மத்தோடு மாயைத் தொடர்பு அற்று இருப்பதனால் சுத்த அத்வைதமாகக் கொள்ளப் படுகின்றது. வல்லபரின் சுத்தாத்வைதத்தில் பிரம்மம் தோற்றமளிப்பதும், தோற்றமளியாது (absolute) மறைபொருளாய் இருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. காரணகாரிய அடிப்படையில் பிரபஞ்சத்தொடர்பை விளக்க வல்லபர் அவிக்கிரணபரிணாமவாத (Avikrita parinamavada) எனும் கோட்பாட்டை முன்வைக்கின்றார். அதன்பிரகாரம் உலகம் பிரம்மத்தின் தோற்றமே (Shah. J.G., 1969: 115) என்கிறார்.

வல்லபர் உலகம் வேறு சம்சார வேறு என எடுத்தாள்கிறார். உலகம் கடவுளால் படைக்கப்படுவது.

சம்சாரம் ஆன்மாவிடத்தில் அறியாமையால் தோற்றம் பெறுவது. அறியாமை அழியும்பொழுது சம்சார அழியக்கூடியது. உலகம் அவ்வாறல்ல இறைவன் தன்னை உலகில் இருந்து பின்வாங்கும் பொழுது அழிந்து அல்லது இறைவனில் ஒடுங்கி விடுகின்றது. வல்லபரின் கோட்பாடு சுத்தஅத்வைதம் ஆதலால் இறைவனே உலகாகவும், ஜீவான்மாக்களாகவும் தோன்றுகின்றார். வல்லபர் சங்கரரின் அத்வைதத்தில் இருந்து வேறுபட்டு இறைவன் தனது திரோதன சக்தியால் மறைத்தலையும், அவிர்வ சக்தியால் தோற்றுவித்தலையும் நிகழ்த்துகின்றார். பிரம்மத்தில் ஏலவே உள்ளது வெளிப்படுதல் ஆகும். அனைத்தையும் கடந்த பிரம்மன் அல்லது புருசோத்தமன் ஆகிய கிருஷ்ணரின் லீலையாக இவை இடம்பெறும். பிரம்மனின் ஆனந்த அம்சம் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் வெளிப்படுமாக இருந்தால் அது அக்சர என்பது புருசோத்தமனின் வெளிப்பாடு அது அனைத்திலும் ஊடுருவியும் அனைத்திற்கும் மூலமாயும் நிற்கும். ஆனந்த இயல்பு பூரணமாக மறைக்கப்படும் பொழுது ஜீவான்மா இருப்பு நிலைக்கு வருகின்றது. ஆதலால் ஜீவான்மா சத், சித் இருதன்மைகளையும் கொண்டிருக்கும் ஆனந்த இயல்பைக் கொண்டிராது (Sawmi Tapasyananda., 1990: 221).

பிரம்மமே பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணம், அனைத்தும் அவரில் இருந்தே தோன்றுகின்றன, அவரிடமே மீளச் சென்றடைகின்றன. பிரபஞ்சத்திற்கு உபாதனகாரணமும், நிமித்தகாரணமும் (Agrawal, M.M., 1979: 114) பிரம்மமே. உபாதன காரணம் என்றவகையில் பிரம்மம் இயல்பாக தனது சக்தியைத்தூண்டி சித், அசித், ஆகியனவற்றை நுண்ணிய வடிவிலிருந்து இறுதி விளைவுப் பொருளாகத் தோற்றுவிப்பார். நிமித்தகாரணர் என்ற வகையில்

ஜீவாத்மாவை அதனது கன்ம வினைக் கேற்ப உடலை எடுக்கச் செய்கின்றார். ஆகவே படைத்தல் என்பது நுண்ணிலையில் இருந்து பருநிலைக்கு கொண்டுவருதல். இதில் ஏற்படும் சிறு மாற்றத்தை இவர் பரிணாமம் என்றார். பால் தயிராக மாறுவது போல எனும் இராமானுஜரின் உபமையை எடுத்தாளுகின்றார். காரணத்திற்கும் காரியத்திற்கும் இடையே வேறுபாடும், வேறுபாடு இன்மையும் உண்டு. அதனை 'பேதாபேத' என எடுத்தாண்டார்.

நிம்பாக்கர் பரிணாமத்தை இரண்டு விதமாக எடுத்தாண்டுள்ளார். ஒன்று சொருப பரிணாமம், (இது சாங்கியமுறையை ஒத்தது) மற்றையது சக்தி விகேஸ்ப்ப லக்ஷண பரிணாமம். அவர் பிரம்மசக்தி காரணவாத எனும் வாதத்தை முன்வைத்தார். பிரபஞ்சம் வெளிப்படுத்தப்படாத வடிவில் சக்திவடிவாக பிரம்மத்தில் உண்டு. அதுவே பரிணமிக்கின்றது. அவ்வாறு தோன்றுவதற்கும் தோற்றுவித்த காரணத்திற்கும் இடையே உள்ள தொடர்பை வேறுபட்டதும் வேறுபடாததும் (Difference and non - difference) என எடுத்துக்காட்டினார். பிரபஞ்ச பிரம்மத் தொடர்பை விளக்க நிம்பாக்கர் பின்வரும் உதாரணத்தை எடுத்துக்காட்டுவார். அதாவது ஒரு பாம்பும் அதனுடைய சுற்று (coiled) உம் வேறுவேறு; ஆனால் ஒன்று. அதேபோல பிரபஞ்சமும் பிரம்மமும் உள்ளது என்பார் (Dasgupta, S., 1991: 416). படைப்பு என்பதை இராமானுஜர் மத்துவரைப் போல இறைவனின் விளையாட்டாக நிம்பாக்கர் எடுத்துக்காட்டுவார். ஒரு அரசன் எவ்வாறு விளையாடுகின்றானோ அதுபோல இறைவன் படைக்கின்றான். ஆனால் இறைவனின் படைப்பில்

அவருக்கு எந்தவித எதிர்பாப்பும் இல்லை என்றும் குறிப்பிடுகின்றார் (வேதாந்த பாரிஜாத..., 2. 1. 31)

பிரம்மன் தானாகவே பல எண்ணிலடங்காத ஆன்மாக்களாகவும், சடமாகவும் தோன்றுகின்றார். எவ்வாறு ஒரு சிலந்திப்பூச்சி தனது வலையைப் பின்னி, தான் சுயாதீனமாக அதன் நடுவே இருக்கின்றதோ அதேபோல பிரம்மன் பிரபஞ்சத்தைப் படைத்து அதிலிருந்து தனித்து இருக்கின்றான். அதனாலே பிரம்மன் உபாதனகாரணராகவும் (material cause), தீர்மானிக்கும் காரணராகவும் (determining cause) உள்ளார் படைப்புக் கோட்பாடு மனம், புத்தி, வாக்கு காற்று, தேஜஸ், ஆகாயம், நீர், நெருப்பு இவை அனைத்தும் கிருஷ்ணரிலே பிரசன்னமாக இருக்கின்றன. அவன் மனித இதயத்தில் இருக்கின்றான். இறைவனே சத், அசித் ஆகிய இரண்டினையும் இயல்பாகக் கொண்டவன். பிரபஞ்சத்தைப் படைக்கும் போது அவனே செய்பவனாகவும், செய்யப்படுபொருளுமாக உள்ளான். சைவசித்தாந்திகள் படைப்பிற்கு மாயை மூலகாரணம் என்பது போல்லலாது நிம்பாக்கர் படைப்புக்கு உபாதன காரணரும் நிமித்த காரணரும் இறைவனே எனக் கொள்கின்றார். அதேவேளை அவர் எந்த விதமான மூலப் பொருள்களோ அல்லது வேறு துணைகள் எதுவும் இன்றித் தானே தனது சிந்தையை விபரிக்கமுடியாத நித்தியத்தை இணைத்துப் படைக்கின்றான். என்பதனை அவரது பிரம்ம சூத்திர பாசியம், சொரூபவ மற்றும், கஸ்த்துவ ஆகியவற்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார் (Umesh Mishra., 1949: 34). இருபத்தி நான்கு தத்துவங்களை ஏற்றுக் கொள்ளும் நிம்பாக்கர் அவையே பிரபஞ்ச இருப்புக்குத் துணைநிற்கின்றன என்பார்.

இறைவன் பிரபஞ்சத்திற்கு தனியான நிமித்த மற்றும் உபாதன காரணமாகும். உதாரணமாக சிலந்தியைப் போல. சைவ சித்தாந்தத்தில் கடவுள் நிமித்த காரணம் மட்டுமே. மாயையே உபாதன காரணமாகும். ஆன்மாக்கள் எண்ணிக்கையில் பல, நித்தியமானவை. பிரபஞ்சம் நித்தியமானது என்பவற்றில் சைவ சித்தாந்தத்துக்கும் உடன்பாடு. சைதன்னியர் உலகத்தை உள்ளபொருளாகவே ஒப்புக்கொள்கின்றார். இறைவனே உலகிற்கு பௌதிகக் காரணமும் நிமித்தகாரணமும். இராமானுஜரின் கடவுளே உலகாக பரிணமிக்கின்றார் எனும் வாதத்தை மறுக்கும் சைதன்னியர் நிம்பாக்கரைப் போல கடவுளின் சக்தியே உலகாக மாறுகின்றது என்பதனை ஒப்புக் கொள்கின்றார். கடவுளின் அடிப்படை இயல்பில் மாற்றம் ஏற்படாமல் இறைசக்தியில் ஏற்படும். மாற்றத்தினால் உலகு பரிணமிக்கின்றது. இதனை அவிக்கிரகபரிணாமவாதம் என எடுத்துக்காட்டுவார் (Manju Dube., 1984: 74). சைதன்னியர் உலகு பற்றிக் குறிப்பிடும் போது உலகு மகா விஷ்ணுவால் படைக்கப்படுகின்றது. மகா விஷ்ணுவினுடைய வெளிச்சக்திகள் இரண்டு வகையாக அமைந்துள்ளன அவை முறையே நிமித்தகாரணமாகவும், உபாதனகாரணம். மாயையே இரு காரணங்களாகவும் உள்ளது. ஆகவேதான் சைதன்னியர் மகாவிஷ்ணு பௌதீக உலகத்தின் நிமித்தகாரணமாகவும், உபாதனகாரணமாகவும் உள்ளார் (Sri Caitanya Caritamrta., AdiLila, vol: 1: 1983: 524)

உலகின் இயல்புகள்

சைவசித்தாந்த மரபிலே சிவஞானபோதம் மாயையை முதற்காரணமாகக் கொண்டு இறைவனால் உலகம்; முத்தொழிற்படுத்தப் படுகிறது என்கிறது. ஆகவே

உலகம் தோன்றி நின்று அழியும் இயல்புகளை உடையதாகும். அதாவது இந்த உலகமும் உலகப் பொருட்களும் ஒரு காலத்தில் தோன்றி பிறிதொருகாலத்தில் இல்லாது ஒடுங்கி மீளத் தோற்றுவிக்கப்படுகின்றது (Balasubramanian, R(ed), 1986:38) என்பது சைவசித்தாந்தக் கருத்தியலாகும். இதனையே சிவஞானசித்தியார் “ஓரிடம் அழியப் பின்னும் ஓரிடம் நிற்கும் ஒக்க” (இரத்தினசபாபதி, வை., 1988., பாட: 29: 108) எனவரும் பாடலில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளது.

இராமானுஜரைப் பொறுத்தவரை உலகமும் பிரம்மமும் சமமானவை. அதாவது நித்தியமான உள்பொருள். சங்கரர் உலகம் மாயை அல்லது தோற்றம் எனக்கூறும் கருத்தை நிராகரிக்கும் இராமானுஜர் பிரம்மத்தைப் போல உண்மைப் பொருள் உலகம் என்கிறார். இதனை ஸ்ரீபாசியத்தில் உலகம் பிரம்மம், பிரம்மம் உலகம் (world is Brahman) (Rangacharya M, & Varadaraja Aiyangar M.B., 1899: 136) எனக் குறிப்பிடப்படுவது பிரம்மத்தை சித்து, உலகத்தை அசித்துப் பொருளாக எடுத்தாள்கின்றார். அந்தவகையில் ஆன்மாக்களின் மோட்சத்திற்கான ஒரு களம் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றார். மத்துவர் உலகம் இறைவனில் தங்கியிருப்பது என்கிறார். உலகம் நித்தியமானது விஷ்ணு இவ்வுலகத்தைப் படைத்துக் காப்பவர் என அணுபாசியம் ஏனும் நூலில் கூறுகிறார். மத்துவர் உலகத்தை உண்மைப் பொருளாகவே கண்டார். உலகப்படைப்பென்பது ஏனைய வேதாந்திகளான பாஷ்கரர், இராமானுஜர் போன்றோர் குறிப்பிடுவது போல பரிணாமம் அல்ல சடப்பொருளின் கருவில் உள்ளதை பிரம்மனின் தொழிற்பாட்டால்

உண்மைநிலைக்கு கொண்டு வருதல் படைப்பாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. ஆகவே உலகம் உண்மை உள்ளபொருள் (Sharma B.N.K., 1962: 151). மத்துவர் பராதீனவிசேசாப்தி எனும் கோட்பாட்டைக் கொண்டு உலகப்படைப்பை விளக்குகின்றார். பராதீனவிசேசாப்தி என்பதனுடைய அர்த்தம் விசேடகுணாம்சத்தை அடைதல், புதிய விசேடகுணாம்சம் எதிலிருந்து வருகின்றதோ அதிலிருந்து வேறுபட்டது (Ibid: 158). ஆனால் பிறரில் தங்கியிருப்பது. அதாவது இறைவனில் தங்கியிருப்பது. ஆகவே உலகம் இறைவனில் தங்கியிருப்பது என்பது மத்துவரின் பராதீனவிசேசாப்தி என்பதன் பொருள்.

வல்லபர் உலகப் படைப்பு என்பது கடவுளின் வெளிப்படுத்தலே ஆகும் என்கிறார். பிரம்மம் தனது இச்சையினால் தன்னை பலவாக வெளிப்படுத்திக் கொண்டதன் விளைவாக ஜீவான்மாக்களும், உலகமும் தோன்றிற்று என்பார் (Manju Dube., 1984:67). அவ்வாறு வெளிப்படுவதனால் பிரம்மம் தன்னில் எந்தவிதமான மாற்றங்க்கும் உள்ளாவதில்லை. இறைவனின் முப்பரிணாம இயல்பு வெவ்வேறு அளவுகளில் வெளிப்படுத்தப்படும். அவ்வாறு தன்னை வெளிப்படுத்தும் கடவுள் தன்னைப் பின்வாங்கிக் கொள்ளும் போது அழித்தல் இடம் பெறுகின்றது. இதனை விபரிப்பதற்கு தீப்பொறி நெருப்பில் இருந்து பறப்பது போலவும், ஆபரணங்களில் அல்லது விளக்கில் இருந்து ஒளி வெளிப்படுவது போலவும் பிரம்மத்தில் இருந்து பிரபஞ்சம் வெளிப்படுகின்றது எனும் உபமானம் எடுத்துக்காட்டப் படுகின்றது. மேலும் பருத்தி யானது நூலில் பரந்து இருப்பது போல கடவுள் பிரபஞ்சத்தில் பரவியுள்ளான். அவரது இருத்தல் (existence) எனும் இயல்பினால் பிராணன் (உயிர்), உணர்வு, உடல்

ஆகியன வெளிப்படுகின்றன. அவை ஆன்மாவிற்கு கட்டுண்டு தொழிற்படுகின்றன. அது அடிமைத் தளைகளுக்கு உட்படுகின்றது. கடவுளாகிய அந்தர்யாமி பிரபஞ்சத்தினுள் நின்று இயக்குகின்றார். நிம்பாக்கர் பிரபஞ்சத்தை அசித் அல்லது ஜகத் என்கிறார். ஸ்ரீசைதன்னியர் உலகின் இயல்பை மாயை என்றும் பிரம்மமே உலகாக மாறுகின்றது என்றும், பிரம்மத்தின் ஒரு பகுதியே உலகு எனவும் முன்வைக்கப்படும் உலக இயல்பை மறுத்து சைதன்னியர் உலகம் பரமாத்மாவின் மாயாசக்தி வெளிப்படும் பொழுது தோன்றுகின்றது என்பார். அதனால் உலகம் நித்தியமானதும் (Manju Dube., 1984:75) எனவிளக்குதல் குறிப்பிடத்தக்கது.

உலக வகைப்பாடு

சைவசித்தாந்தமானது உலகை இருவகையாக எடுத்துக் கூறுகின்றது. உலகிற்கு முதற்காரணமான மாயையில் இருந்தே பொருட்பிரபஞ்சம், சொற்பிரபஞ்சம் ஆகிய இரு பிரபஞ்சங்களும் தோன்றுகின்றன. சொற்பிரபஞ்சம் அல்லது சொல்லுலகு, வாக்கு எனவும் அதாவது காதால் கேட்டும் ஓசையின் வழி பொருளுணர்வை உண்டாக்குகின்ற ஆற்றல் என விளக்கப்படுகின்றது. இது சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி என நான்கு வகைப்படும் (சுப்புரெட்டியார், ந., 2004: 216). சொற்கம் நரகம் பற்றிய உரையாடலும் கீழுலகு பூவுலகு மேலுலகு என்ற வகைப்பாடும் சைவசித்தாந்தத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. இராமானுஜர் உலகம் சித், அசித், ஆகிய வஸ்த்துக்களால் ஆனது. இவற்றுள் ஒன்று திரவியம், மற்றயது அதிரவியம்; திரவியம் மாற்றமடையாதது அதிரவியம் மாற்றமடைவது. திரவியம் உலகத்திற்கு உபாதன காரணம், அதிரவியம் என்பது அவஸ்த்தை. உலகில் ஆறு திரவியங்கள்

உள்ளன. ஒன்று ஈஸ்வரன், ஜீவன், தர்மபூதஞான, சுத்தசத்துவம் அல்லது நித்தியவிபூதி, பிரகிருதி, காலம். இவற்றுள் முதலிரண்டும் சித் எனப்படும் அத்தோடு ஏனைய நான்கும் இணைந்தே உலகம் தோன்றுகின்றது (Raghavendrachar, H.N, 1941: 104).

இராமானுஜர் உலகத்தின் வகைபற்றி குறிப்பிடும் பொழுது யார், ஓம் எனும் ஓசையுடன் ஒரு மந்திரத்தை உச்சரிக்கின்றாரோ அவர் மனிதர்களின் உலகத்தை அடைகின்றனர். எவரொருவர் ஓம் எனும் ஓசையோடு இரு மந்திரங்களை உச்சரிக்கின்றாரோ அவர் நடு உலகத்தை (அந்தரீட்சக உலகை) அடைவார், இறுதியாக யார் ஓம் எனும் ஒலியை உச்சரித்து மூன்று மந்திரங்களை உச்சரிக்கின்றார்களோ அவர் மத்திய உலகத்திற்கு மேல் பிரம்மலோகத்தை அடைவர். அங்கு பிரம்மன் வாசம் செய்வார்(Rangachcharya, M, & Varadharaja., M.B., 1964: 117) மனித உலகு, நடுவுலகு, பிரம்மவுலகு எனும் மூவுலகங்களை இராமானுஜர் காட்டுவார். இக்கருத்தை மத்துவரும் ஏற்றுக் கொள்ளுவார். வல்லபர் உலகை உண்மையுலகு (Real world), பொய்யான உலகு(unreal world) அல்லது சம்சார உலகு (samsara) என வகைப்படுத்துகின்றார். இச்சம்சார உலகு ஆன்மாவின் அறியாமையினால் உருவாகின்றது. இச்சம்சார உலகு அகந்தை மமதை போன்ற குணங்களையுடையது. அது ஆன்மா அறிவைப்பெறும் போது மறைந்து போகும் உண்மை உலகு அழியாது.

நிம்பாக்கரினது உலகு பிரம்மத்தின் பரிணாமம் (manifestation). அதுசொருபபரிணாமம், சக்திவிகேஸ்ப லக்ஷன பரிணாமம் என இரண்டாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. சொருபபரிணாமம் என்பது சாங்கியர்கள் குறிப்பிடுவது போல பிரகிருதி தானாகவே மாற்றமடைதல் ஆகும்.

சக்திவிகேஸ்ப லக்சன பரிணாம என்பது பிரம்மத்தின் சக்தி வெளிப்படுதல் சிலந்திப்பூச்சி வலையை உண்டுபண்ணுவது போல என விளக்கினார் (Umesha Mishra., 1940: 93). பஞ்சகர்ண எனும் செயற்பாட்டியால் பிரகிருதியில் இருந்து பிரபஞ்சம் உருவாகின்றது. அப்பிரபஞ்சத்தின் பகுதிகளாக பூலோகம் (earth) திருப்பாற்கடலுடன் கூடியதாக உள்ளது. பூலோகத்தை சூழ பூமியிலும் இருமடங்கு பெரிதான தங்க உலகு அல்லது காஞ்சனபூமி (Golden Earth) உள்ளது. இவ்வுலகத்தைச் சூழ லோகலோகம் அமைந்துள்ளது. இவ்வுலகம் இருளால் சூழப்பட்டது. அது நீரால் சூழப்பட்டது. பூமிக்குக் கீழ் அதள, விதள, சுதள, ரசத்தள, தலத்தள, கமாத்தள, என ஏழு உலகங்கள் உண்டு இவ்வேழு உலகங்களுக்கும் மையத்தில் நரகலோகம் உண்டு. அது பாவம் செய்தவர்கள் பலனை அனுபவிப்பதற்கான இடம். இவற்றுக்கு மேலாக பூலோகமும் சூரியமண்டலமும் உண்டு அங்கு பூர்வலோக எனும் இடம் உண்டு அங்கு சித்தர், முனிகள் வாழ்கின்றனர். அதற்குமேல் சந்திரன், நட்சத்திரங்கள், கோள்கள் அமைந்துள்ளன. அங்கே புத்தா, சுக்குரா, மங்கள, பிரகஸ்பதியும் ஏழு முனிவர்களும் வசிக்கின்றனர்.

சூரியமண்டலத்திற்கும், துருவத்திற்கும் இடைப்பட்ட எல்லையில் சொர்க்கலோகம் அமைந்துள்ளது. அதுக்கு அடுத்ததாக மகர்லோகம் அமைந்துள்ளது. அதற்கு மேல் ஞானலோகம் அமைந்துள்ளது. அதுக்கப்பால் தவலோகம், சத்தியலோகம் என்பனவும் அமைந்துள்ளது என்பதனை விஷ்ணுபுராணம் விஷ்ணுதர்மோத்தரம் என்பனவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு நிம்பாக்கர் விளக்கியுள்ளார் (UmeshaMishra., 1940: 89).

அசித் அல்லது ஜகத் மூன்றுவகைப்படும் ஒன்று அப்பிரதக பிரகிருதியில் இருந்து வராதது, இரண்டாவது பிரகிருத பிரகிருதியல் இருந்து வருவது, மூன்றாவது காலம்; இவை மூன்றுமே பிரபஞ்சமாக கொள்ளப்படுகின்றது. பிரகிருத அடிப்படையான சடப்பொருட்கள், அவை சத்துவம், ராஜசம், தாமஜம் ஆகிய முக்குணங்களைக் கொண்டவை. படைப்பு இறைவனில் இருந்து ஆரம்பிக்கின்றன. காற்று காற்றில் இருந்து, தீ தீயில் இருந்து, நீர் நீரில் இருந்து, பூமி இவை ஒவ்வொன்றின் படைப்பிலும் இறைவன் இயக்குகின்றான். இவ்வாறே அழிவு மறுதலையாக இடம்பெறுகின்றது. பூமி நீரினால் மூழ்கும், நீர் தீயினாலும், தீ வாயுவினாலும், பூமி இறைவனில் அடங்கும், அழிவடையும் உப்புநீரானது நீரோடு கலப்பது போல என்றார். இவ்வாறே படைப்பு, அழிவு இரண்டும் இடம்பெறுகின்றது என வேதாந்த பாரிஜாத சொருப குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆகவே சைவசித்தாந்தமும் வைஷ்ணவ வேதாந்தமும் உலகு எவ்வாறு தோற்றம் பெறுகின்றது அது எவ்வாறு நிலைபேறு அடைகின்றது, இருப்புடையதாகி அழிகின்றது, உலகு எத்தனை வகையானதாக வகைப்படுத்தப் படுகின்றது போன்ற விடயங்களில் பல இடங்களில் வேறுபட்டு அமைந்தாலும் ஒரு சில இடங்களில் ஒன்றுபட்டு நிற்கின்றன. குறிப்பாக இராமானுஜரின் உலகு குறித்த கருத்து நிலையானது சைவ சித்தாந்தத்தோடு உலகு உள்ளபொருள் என்றும் அது முப்பொருட்களில் ஒன்று என்பதில் ஒன்று படுகின்றார் அவரது வேதாந்தம் விசேடித்த அத்வைதமாக இருப்பதனால் உலகையும் விசேடித்த அத்வைத நோக்கில் எடுத்தாண்டுள்ளார். மத்துவர் பெரும்பாலும்

சைவசித்தாந்திகளுடைய கருத்துக்களுக்கு ஒப்ப தனது உலகு குறித்த கோட்பாட்டை முன்வைக்கின்றார். ஏனைய வைஷ்ணவ வேதாந்திகளான வல்லபர் நிம்பாக்கர் சைதன்னியர் போன்றோரும் உலக இருப்பை ஏற்றுக் கொள்வதோடு உலகிற்கும் ஏனைய இறைவன் ஆன்மா என்பனவற்றிற்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பில் வேறுபட்ட வியாக்கியானங்களைத் தருகின்றார். அது அவர்களது வேதாந்த மரபின் தனித்துவாக பார்க்கப்படுதல் வேண்டும். ஆனாலும் உலகு பற்றிய தத்துவ நிலைப்பாடு இறைவன், ஆன்மா பற்றிய தத்துவ நிலைப்பாட்டைப் போல உள்ளபொருளாக அத்வைத வேதாந்தத்தில் இருந்து வேறுபட்டு சைவசித்தாந்த, வைஷ்ணவ வேதாந்த நோக்குகள் அமைந்திருக்கின்றன எனலாம்.

உசாத்துணைநூல்கள்

- [1] அருள் நந்தி சிவாச்சாரியார். சிவஞான சித்தியார், சித்தாந்த சாஸ்த்திரங்கள் பதினான்கு. சைவசித்தாந்தப் பெருமன்றம், 1994, ப.456.
- [2] இரத்தினசபாவதி வை., (1988), மெய்கண்ட சாஸ்த்திரங்கள் - சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், பாட:29: ப:108.
- [3] சிவஞானசித்தியார். பா.40.
- [4] சிவஞான போதமும் சிவஞான பாடியமும். சைவசித்தாந்த மகாசமாசம், ப. கஉச. (124), 1936.
- [5] சுப்புரெட்டியார். பேராசிரியர். ந. சைவசித்தாந்தம் ஓர் அறிமுகம். சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், 2004, ப.16.
- [6] மெய்கண்ட தேவர். சிவஞான போதம், மூலமும் வார்த்திகமும் உதாரணங்களும் சிவஞான சுவாமிகள்

அருளிச் செய்த சிற்றுரையும், சித்தாந்த சாத்திரங்கள் பதினான்கு மூலமும் உரையும் சைவ சித்தாந்தப் பெருமன்றம், 1994, பக்-21.

- [7] வேதாந்த பாரிஜாத சொருபக. 2.1.31.
- [8] முகுந்தன், ச. 2020: 33 & 147.
- [9] Agrawal, M. M. *Philosophy of Nimbarka*. Jain Book Depot, Delhi, 1979, p.14.
- [10] Alasingapperumal, M.C. *Sri Bhasya*. Brahadaraniyan Press, Chennai, 1893.
- [11] Balasubramanian R. “Indian Philosophical Annual volume 19, University of Madras, (edt,) 1986-87, p. 38.
- [12] Chandradhar Sharma. *A Critical Survey of Indian Philosophy*. Motilal Banarsidass Publication, Delhi, 2003, p.356.
- [13] Dasgupta, S. *History of Indian Philosophy*, Vol 1V. Motilal Banarsidass, Delhi, 1991, p. 50.
- [14] Dasgupta, S. 1991: 416
- [15] Ghate, V.S. *The Vedanta the Study of Brahma Sutras Bhasyas of Samkara Ramanuja, Nimbarka, Madhava, and Vallabha*. Bhandakar Oriental Research School Poona, 1926, p.32.
- [16] Ibid, 1969, p.115.
- [17] Manju Dube, Dr. *Conception of God in Vaisnava Philosophical System*. Sanjay Book centre, Varanasi, India, 1984, p. 60 & 67
- [18] Radhakrishnan, S, Dr. *Indian Philosophy*, Vol.2, centenary edition, Oxford University Press, Delhi, 1952, p.350.
- [19] Rangacharya, M, & Varadaraja Aiyangar, M.B, (trans), *Vedanta Sutras with the Sri Bhashya of Ramanucharya*. Vol:3, The Educational Publishing Co, Madras, 1965, p.136.
- [20] Rangachcharya, M, & Varadharaja. M.B. 1965: 117.

- [21] Shah, J. G. *Srimad Vallabhacharya His Philosophy & Religions*. Pushtimarga Pustakalaya, India. 1969, p.252.
- [22] Shah, J.G. *Srimad Vallabhacharya His Philosophy & Religions*. Pushtimarga Pustakalaya, India, 1969, p.116.
- [23] Sharma, B.N.K. *History of the Dvaita School of Vedanta and It literature*. Shantilal Jain Press, New Delhi. 1961, p.521.
- [24] Sharma, B.N.K. *Philosophy of Sri Madhvacarya*, Bharatiya Vidya Bhavan, Bombay, 1962, p.126 & 151.
- [25] *Sri Caitanya Caritamrta*. AdiLila, vol: 1: 1983: 524.
- [26] Srinivasachari, P.N. *The Philosophy of Visistadvaita*. Adyar Library, Adyar, 1943, p.85.
- [27] Swami Tapasyananda. "Bhakti Schools of Vedanta." Sri Ramakrishna Math, Mylapore, Madras-600004, 1990, p. 221.
- [28] Twliwala, M, T. *Anubhasya*. Akshya Prakashan, Delhi, 2005, p.13.
- [29] Umesha Mishra, (1940), Nimarka School of Vedanta, University of Allahabad. University of Madras, 1940, pp.89-93.
- [30] Umesha Mishra, (1949), Nimarka School of Vedanta, University of Allahabad. University of Madras, 1949, p.34.

தமிழர் நெசவுத் தொழில் நுட்பம்

முனைவர் பீ. பெரியசாமி, உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். சொக்கலிங்கம் கலைக் கல்லூரி, ஆரணி, திருவண்ணாமலை மாவட்டம் - 632317, தமிழ்நாடு, இந்தியா.
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-7395-9699>

முன்னுரை

தமிழரின் உடை என்பது தழைகள், மரப்பட்டைகள் தொடங்கி பருத்தி ஆடைகள், பட்டாடைகள் என விரிந்துக் கொண்டே செல்கின்றது. இவர்களின் நெசவுத் தொழில்நுட்பம் காலத்திற்கேற்ற தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி அடைந்துக் கொண்டே உள்ளது. ஆரம்பத்தில் கீழாடை மட்டும் உடுத்தியவர்கள் அன்னியர் படைப்பின் பிறகு மேலாடையும் உடுத்த தொடங்கினர். சேலை மட்டும் அணிந்திருந்த பெண்கள் இரவிக்கையும் அணிய ஆரம்பித்தனர். பொருளாதாரம், அரசியல், சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளின் தோற்றம். சாதிய ஒடுக்கம் ஆகியவற்றின் காரணமாக ஆடை அணிவதிலும் சில ஏற்றத்தாழ்வுகள் கடைபிடிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. கைகளால் தைக்கப்பட்ட ஆடைகள் இன்று இயந்திரங்களால் தைக்கப்படுகின்றன. மூங்கிலில் இருந்தும் பருத்தியிலிருந்தும் விலங்குகளின் தோலில்லிருந்தும் உரோமங்களிலிருந்தும் ஆடைகள் உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மக்கள் அதனை காலநிலைகளுக்கு ஏற்ப உடுத்தியுள்ளனர். ஆனால் இன்று கைத்தறி நலிந்து விசைத்தறி புத்துயிர் பெற்றதோடு மட்டுமல்லாமல் பாரம்பரிய உடைகள் விழாக்கால உடைகளாக மாறிப்போக மேலைநாட்டு ஆடைகள் இன்றைய இளைஞர்களைத் தம்வசமாக்கிக் கொண்டன என்பதை இக்கட்டுரை விரித்துரைக்கின்றது.

தமிழரின் உடை குறித்த பார்வை

மக்கள் பயன்படுத்தும் உடையான துணி, படுக்கை விரிப்பான், பாய், கம்பளம், சாக்கு உற்பத்தி செய்வதற்கு உதவும் நுட்பம் நெசவுத்தொழில் நுட்பம் ஆகும். ஒவ்வொரு தொழிலும் அதன் மூலப்பொருட்கள் அதிகமாக கிடைக்கும் பகுதிகளில் புகழ் பெற்றிருக்கும். எனவே, சங்ககாலத்தில் தமிழர் வாழிடங்களில் பருத்தி உள்ளிட்ட நெசவுத் தொழிலுக்குரிய மூலப்பொருட்கள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

மனித சமூகத்திற்கு ஆடை இன்றியமையாததாக இருந்து வருகின்றது. ஆரம்பகால மக்கள் விலங்குகளைப் போல இருந்து வந்த நிலையை ஆடையின் வரவு மாற்றத் தொடங்கியதெனலாம். இதனை,

பண்டைய கோவில் சிற்பங்கள் ஓவியங்கள் வெறும் கற்பனையல்ல. அவை மேலாடை அணியும் நாகரிகம் வந்த பின்னரே முன்னைய நிலை இன்று ஆபாசமாகத் தோன்றுகின்றது. உயர்குடிப் பெண்கள் கச்சைக்கு மேலாகச் சட்டை அணிவதும் சில நூற்றண்டுகளின் முன் தோன்றிய வழக்கமே. மற்றைய பெண்களில் ஒரு பகுதியினர் மேல் சட்டையின்றி தாவணிச் சேலையால் மார்பை மறைப்பதும், இப்போக்கை இன்றும் கிராமங்களில் காணலாம். (நவீனத்துவமும் தமிழகமும், பக். 40-41.)

என்கிறார் கணேசலிங்கன். கோவில் சிற்பத்தில் உள்ளது போலவே பண்டைய மக்கள் இருந்துள்ளனர் என்பதும் ஆடை அணியும் முறை வந்த பிறகு உயர்குடி, மற்றைய குடி எனும் பாகுபாடு தோன்றியது என்பதும் அறியப்படுகின்றது. ஆடை என்பதும் குல அரசியலில்

ஆட்சியாளர்களால் விட்டுவைக்கப்படவில்லை என்பதை அறியமுடிகின்றது.

மனிதன் ஆடை அணியத் தொடங்கிய காலம் முதற்கொண்டு இன்று வரை நெசவுத்தொழிலும் அவற்றின் தொழில்நுட்பமும் வளர்ந்து கொண்டே வருகின்றது. மனிதனுக்கு ஆடை எவ்வளவு இன்றியமையாதது என்பதை திருவள்ளுவர்,

**கொடுப்பது அழுக்கறுப்பான் சுற்றம் உடுப்பதா உம்
உண்பதா உம் இன்றிக் கெடும் (குறள் - 166)**

என்கின்றார். மற்றவர்களுக்குச் செய்யும் உதவியைக் கண்டு பொறாமைப்படுபவன், சொந்த பந்தங்கள் இன்றி, உணவு உண்பதற்கும் உடை அணிவதற்கும் வழியில்லாமல் கெட்டு அழிவான் என்று உரைக்கின்றது. இதனால், உணவுக்கும் உடைக்கும் வள்ளுவர் கொடுத்த பெருமை புலப்படும்.

புறநானூற்றில் உணவின் முக்கியத்துவம் பற்றியும் ஆடையின் முக்கியத்துவம் பற்றியும், “**உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே**” (புறம். 189) என்ற மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனாரின் பாடலடியில் உண்பது, உடுப்பது ஆகிய செயல் இரண்டிலும் அரசனும் ஆண்டியும் ஒன்றேயாதலால், பெற்ற செல்வத்தால் செய்ய வேண்டுவது ஈதலறமே என்பதை உலகோர்க்கு உணர்த்தும் விதமாக இப்பாடலமைந்துள்ளது.

தமிழர் நெசவுக்கலை

நெசவுத்தொழில் நுட்பம் பண்டைய காலந்தொட்டே தமிழர்களின் பயன்பாட்டில் இருந்துள்ளது. இது பலரது கூட்டு முயற்சியால் நடைபெறுகின்ற தொழிலாக அமைந்துள்ளது. பல்வேறு படிநிலைகளைக் கடந்தே உடைகள் உருவாக்கப் படுகின்றன. நெசவுத் தொழில்நுட்பத்தை ஒரு

கலையாகவே தமிழர்கள் வளர்த்து வந்துள்ளனர். பருத்தியிலிருந்து நூல் நூற்றலையும், கைத்தறியையும், தையலையும் பண்டைக்காலம் தொட்டே தமிழர் அறிந்திருந்தனர். பண்டைத் தமிழர்கள் தோல், மயிர், பருத்தி, பட்டு ஆகியவற்றைக் கொண்டு நெசவுத் தொழிலை மேற்கொண்டனர். இதனைப் தொண்டைமான் இளந்திரையனைக் கழயலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பாடிய பெரும்பாணாற்றுப்படையில், “பைங்காழ் அல்குல் நுண்துகில் நுடங்க...” (பெரும்., அடி.329) என்ற பாடலடியில் நுண்ணியதாக ஆடை நெய்யப்பட்டதையும் நீர்பாயல் துறைப்பட்டினத்திலிருக்கும் மகளிரின் அழகிய தோற்றச் சிறப்பினையும் விளக்குமிடத்தில் மகளிர் அல்குலிடத்தே கிடந்து அசையும் துகில் கொன்றை மரத்தின் அரும்புடைய கிளையில் பனி மாசு படர்ந்தமை போன்று உள்ளது என்று அம்மகளிர் அணிந்திருந்த ஆடையின் நுட்பத்தை எடுத்துக்காட்டுகின்றார். அதுமட்டுமன்றி, “ஆவி அன்ன அவிர்நூல் கலிங்கம்...” (பெரும்., அடி. 469.) என்று பாலாடை போல வெண்மையான ஆடைகள் நெய்யப்பட்டதையும் குறிப்பிடுகின்றது. பாவினைக் கொண்டு பழங்கால மக்கள் துணி நெய்துள்ளனர். இது ஆடை உருவாக்கத்தின் நிலையாகும். சங்ககாலத்தில் அழகிய வண்ண வேலைப்பாடுகளுடனான ஆடைகளை நெய்துள்ளனர் என்பதை,

புகாப் புகர் கொண்ட புன்பூங் கலிங்கமொடு

(நற்., பா. 90)

தேம்பாயுள்ள தேங்கமழ் மடருளப்

பாம்புரியன்ன வடிவன காம்பின்

கழைபடு சொலியின் இழையணி வாரா

(புறம்., பா. 383)

ஆகிய பாடலடிகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.
சிலப்பதிகாரம்,

பட்டினும் மயிரினும் பருத்தி நூலினும்

கட்டுநுண் வினைஞர் காருகர் இருக்கையும்

(சிலப். அடி.5:16-17)

பட்டு, மயிர், பருத்தி ஆகிய இம்மூன்றினாலும்
ஆடையானது நெய்யப்பட்டதாக கூறியுள்ளது.
இவற்றின்வழி மெல்லிய ஆடை, பருத்தி ஆடை,
வெண்மையான ஆடை, பூப்போட்ட ஆடை ஆகியவற்றை
உடுத்தியதையும் பட்டு, பருத்தி, உரோமம் கொண்டு
ஆடைகள் உருவாக்கப்படதையும் அறிகிறோம்.
இதன்வழி ஆடை உருவாக்கத்தில் தமிழரின்
தொழில்நுட்பத்திறன் வெளிப்படுகின்றது.

அகழ்வாய்வில் நெசவுத் தொழில்

சங்ககாலத்தில் நெசவுத் தொழில் சிறப்புற
நடைபெற்றதை சங்க இலக்கியங்கள் மட்டுமல்லாது,
பல்வேறு அகழ்வராய்ச்சிகளும் நிரூபித்துள்ளன.
அரிக்கமேட்டில் நிகழ்த்தப் பெற்ற அகழாய்வில்
வெண்மையான ஆடைகளுக்குச் சாயமிடுவதற்குப்
பயன்படுத்தப்பட்ட செங்கற்களால் கட்டப்பட்ட இரண்டு
சாயத் தொட்டிகள் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டன. சங்ககால
சோழர் தலைநகரான உறையூரில் நடைபெற்ற
அகழ்வாராய்ச்சியில் நெசவுத் தொழிலுக்குப்
பயன்படுத்தப்பட்டச் சாயத் தொட்டியின் இடிபாடு ஒன்று
கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.

தொல்காப்பியத்தில் நெசவு

உலகம் முழுவதும் உள்ள மக்கள் அவர்கள்
வசிக்கும் காலநிலைக்கும், நாகரிகப் பண்பாட்டுக்கும்
ஏற்ப உடைகளை அணிந்துக் கொள்கின்றனர்.
தமிழர்களைப் பொருத்தமட்டில் தொல்பழங்காலம்

தொட்டே ஆடைகள் குறித்த அறிவுடையவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர். தமிழில் கிடைக்கும் மிகப்பழமை வாய்ந்த இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்தில் ஆடையைப் பற்றிய குறிப்பு காணப்படுகின்றது.

கூழை விரித்தல் காதொன்று களைதல்

ஊழணி தைவரல் உடைபெயர்த் துடுத்தலொடு

கெழீஇய நான்கே இரண்டென மொழிப

(தொல்., நூ. 427)

இதிலிருந்து தமிழரின் நெசவுத்தொழில் தொன்மையை அறியமுடிகிறது.

பருத்திப் பெண்டிர்

சங்க இலக்கியங்களில் நெசவுப் பெண்டிரைக் குறிக்க பருத்திப்பெண்டிர், ஆளிற்பெண்டிர் போன்ற சொற்கள் வழக்கில் இருந்துள்ளன. சங்க இலக்கியத்தில் நெசவுத்தொழில் செய்பவராகப் பெண்கள் கூறப்பட்டுள்ளனர். அதிலும் குறிப்பாக, கணவனை இழந்த கைம்பெண் தன் பிழைப்பிற்காக நூல் நூல் நூற்று வாழ்க்கை நடத்தி வந்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது. இதனை, “பருத்திப் பெண்டின் பனுவல் அன்ன” (புறம்., பா. 125) எனும் புறபாடலின் வாயிலாகவும்,

ஆளிற்பெண்டிர் தாளிற் செய்த

நுணங்கு நுண்பனுவல் போல (நற்., பா. 353)

எனும் நற்றிணை பாடல் வாயிலாகவும் அறியலாம். இதன்வழி நூல் நூற்பதில் பெண்கள் வல்லவராய் இருந்துள்ளனர். நெசவினை வாழ்வியல் தொழிலாகவும் மேற்கொண்டு வந்தனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

பருத்திப் பெண்டிர் இரவு நேரங்களிலும் நூல் நூற்றதையும் அதனால் அவர்களின் ஏழ்மை நிலை மாறவில்லை என்பதையும்,

தொன்று தாழுடுத்த அம்பகைத் தெரியல்

சிறு வெள்ளாம்பல் அல்லியுண்ணும்

கழிகல மகளிர்போல (புறம்., பா. 280)

எனும் புறப்பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது. இவற்றின்வழி பெண்கள் ஆடைவடிவமைப்பில் சங்ககாலத்திலிருந்தே ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

பருத்தி பிரித்தெடுக்கும் தொழில்நுட்பம்

வில், எஃகு போன்ற கருவிகளைப் பயன்படுத்தி மக்கள் பஞ்சினை அடித்துத் தூய்மை செய்துள்ளனர் என்பதை, “வில்லெறி பஞ்சின் மல்கு திரை” (நற்., பா. 299) என்ற நற்றிணைப் பாடல் அடியால் அறியலாம். மேலும், “வில்லெறி பஞ்சியின் வென்மழை தவமும்” (அகம்., பா. 133-5) எனும் அகப்பாடலும் இதற்குச் சான்றாகின்றது. சங்ககால மக்கள் பருத்திக் கொட்டையிலிருந்து பஞ்சை பிரித்தெடுக்க வில்லினைப் பயன்படுத்தினர் என்பதை,

வழிதுளி பொழிந்த இன்குரல் எழிலி

எஃகுறு பஞ்சிற் றாகி (நற்., பா. 247)

எனும் நற்றிணை பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது. மேலும், கொட்டையை நீக்கித் தூய்மை செய்த பஞ்சின் புறத்தோலினையும் எஞ்சியிருக்கும் கொட்டைகளையும், தூசுகளையும் நீக்குவதற்காக நன்றாகப் புடைத்தனர் எனும் செய்தியினை,

சிறையும் செற்றையும் புடையுருள் எழுந்த

பருத்திப் பெண்டின் சிறுதீ விளக்கத்து

(புறம்., பா. 326)

எனும் புறப்பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது. பருத்தியினைப் பதமாகப் பிரித்தெடுக்கும் முறையினைத் தமிழர்கள் அறிந்திருக்கின்றனர் என்பதும் அதற்கு வில், வேல் போன்ற கருவிகளையும் புடைத்தல்

தொழில்நுட்பத்தையும் பயன்படுத்தினர் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.

பருத்தி நூலின் தன்மை

மக்களால் கடையப்படுகின்ற பஞ்சு மேகத்தின் மென்மையான அசைவிற்கும் வெண்மையான மேகத்தைப் பார்க்கும் போது பஞ்சு பரந்து செல்வதைப் போல உள்ளதெனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை,

கார்தலை மணந்த பைம்புதற் புரவின்
வில்லெறி பஞ்சின் வெண்தழை தவழும்
பெய்து புலம் திறந்த பொங்கல் வெண்மழை
எஃகுறு பஞ்சின் துய்ப்பட்டன்ன துவலை தூவல்
(அகம்., பா. 217)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் எடுத்துரைத்துள்ளன. மேலும்,

ஆளில் பெண்டிர் தாளிற் செய்த

நுணங்கு நுண் பனுவல் (நற்., பா. 358)

பிரித்தெடுத்த பஞ்சை மகளிர் இராட்டையால் நூற்றதையும், இராட்டையால் நூற்ற நூல் மிகவும் நுண்மையாக இருந்தது என்கிறது நற்றிணை பாடல். பருத்தி மேகத்தைப் போல மெல்லியது என அதன் எடையை அறிந்திருந்துள்ளனர். அவ்வாறான பஞ்சினைக் கொண்டு நூற் உருவாக்கியுள்ளனர். இதன்வழி பருத்தியிலிருந்து நூல் உருவாக்கும் தொழில்நுட்பத்தை தமிழர் அறிந்திருந்துள்ளனர் என்பது வெளிப்படை.

பாவோட்டுதல்

பருத்தியினைச் சுத்தம் செய்த பின்னர், நூலாக நூற்று அந்நூலினைக் கொண்டு பெரிய இராட்டினத்தில் துணி நெய்வதற்குத் தகுந்தாற் போல் பாவோட்டப்பட்டதை,

துகிலாய்ச் செய்கைப் பாவிரித்தன்ன

வெயிலவிர்வு நுடங்கும் வெவ்வங்கள்ளின்

(அகம்., பா. 293)

என்னும் அகப்பாடல் அறிவிக்கின்றது. இதன்வழி நூலைக் கொண்டு ஆடை உருவாக்கத்திற்கு வேண்டியவாறு பாவோட்டினர் என்பதும் இது ஆடை நெய்தலுக்கு முந்தைய செயற்பாடு என்பதும் அறியப்படுகின்றது.

ஆடைகள்

ஆடையில்லா மனிதன் அரை மனிதன் என்பார்கள். தமிழ் மக்கள் சங்க காலம் தொட்டே பல்வேறு வகையான ஆடைகளை அணிந்திருக்கின்றனர். அவற்றுள், நாருடையையும், தழையுடையையும் அணிந்திருந்த செய்தியினை, “மரனா ருடுக்கை மலையுறை குறவர்” (நற்., பா. 64) எனும் நற்றிணை பாடல் வழி அறியமுடிகின்றது.

மரல் என்னும் ஒருவகையான கற்றாழையிலிருந்து நாரெடுத்துப் பின்னப்பட்ட உடையினைக் குறவர்கள் உடுத்தினர் என்பதை, “மரனா ருடுக்கை மலையுறை குறவர்” (நற்., பா. 64) எனும் நற்றிணை பாடலும், அசோக மரத்தின் தளிர்களாலான தழையுடையைக் கொடிச்சியரும் அணிந்திருந்தனர் என்பதை,

திருந்திழை அல்குற்குப் பெருந்தழை உதவிச்

செயலை முழுமுதல் ஒழிய அயல (குறுந்., பா. 214)

எனும் குறுந்தொகைப் பாடல்களும் நமக்கு மெய்ப்பிக்கின்றன. இவற்றின்வழி நாரைக் கொண்டும், தழைகளைக் கொண்டும், கற்றாழையைக் கொண்டும், மரத்தளிர்களைக் கொண்டும் ஆடைகள் செய்யும் தொழில்நுட்பத்தைத் தமிழர் அறிந்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

யவனர்கள் அணிந்த சட்டையை மெய்ப்பை என்று
அழைத்துள்ளனர். இதனை,

**மெய்ப்பை புக்க வெறாவருந் தோற்றத்து
வலிபுணர் யாக்கை வன்கண் யவனர்**

(முல்லை., அடி.60)

எனும் முல்லைப்பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. மேலும்,
தொழிலாளர்கள் அவர்கள் செய்துவந்த வேலைக்கு
ஏற்றவாறு ஒற்றையாடை அணிந்தனர் என்பதை,
“தெய்வம் மடித்தற்றுத் தான் முந்நாறும்” (குறள் - 1022)
எனும் குறட்பா விளக்குகின்றது.

பெண்கள் துகில் எனும் ஆடை அணிந்தனர்
என்பதை, “புகை விரிந்தன்ன பொங்கு துகில்” (புறம்., பா.
398) எனும் புறப்பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது. மேலும்,

பட்டு நீக்கித் துகிலுடுத்தும் (பட்டினப்., பா. 107)

பட்டும் துகிலும் உடுத்து (நாலடி., பா. 268)

எனும் பாடலடிகள் இதற்கு வலுசேர்க்கின்றன. துகில்,
மெய்ப்பை போன்ற ஆடைகள் சங்ககாலத்தில்
வழக்கத்தில் இருந்ததை இதன் வழி அறிய முடிகின்றது.
அது மட்டுமல்லாமல் ஒற்றையாடை அணியும்
வழமையையும் அறியமுடிகின்றது.

பருத்தியைக் காட்டிலும் பட்டு ஆடைகளுக்கு
மதிப்பும் விலையும் சங்க காலத்திலேயே கூடுதலாக
இருந்திருக்கின்றது. பட்டு குறித்தும், பட்டு நெசவு
குறித்தும் சங்ககால மக்கள் அறிந்திருந்திருக்கின்றனர்.
அப்பட்டாடையின் கரைகளில் திரள முடிந்த முடிகள்
அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. இதனைக், “கொட்டைக் கரைய
பட்டுடை நல்கி” (பொருநர். அடி.155) என்று
உணர்த்துகின்றார். அதாவது, கரிகாற்சோழனின் திருவடி
நிழலை அணுகி அவனைத் தொழுது அவன் முன்
நின்றால், அதாவரை உம்மைப் பற்றியிருந்த

வறுமையானது உம்மைவிட்டு அகலும். கன்றை ஈன்ற பசு, கன்றை விரும்பிப் பார்ப்பது போல உம்மை ஆர்வமோடு பார்த்து, உமது கவலையினைத் தான் கேட்டற்கு முன்பாகவே விரைந்து, கொட்டைப் பாசியின் வேர் போன்று அழுக்கோடு, குறைந்துபோன, தையலையுடைய சிதைந்து போன உம் ஆடைகளை நீக்கிக் கரையிடத்தே கொட்டைகள் முடியப் பெற்ற தூய பட்டுடையைக் கொடுத்து உடுத்தச் செய்வான் என்று முடத்தாமக் கண்ணியார் கூறியுள்ளார்.

**நூலினும் மயிரினும் நுழை நூற்பட்டினும்
பால்வகைத் தெரியாப் பன்னூற் றுக்கத்து
நறுமடி செறிந்த அறுவை வீதியும்**

(சிலம்பு.,14:205-7)

என்ற அடிகளால் பட்டு நூலினால் பட்டாடையும், எலியின் மயிரினைக் கொண்டு ஆடைகளையும் நெய்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

கரிகாற் பெருவளத்தானின் விருந்தோம்பல் பண்பின் சிறப்பை வெளிப்படுத்த நினைத்த முடத்தாமக் கண்ணியார் ஈரும், பேனும் வியர்வையால் மிகவும் நனைந்து, வேறுபட்ட பல நூல்கள் கொண்டு தைக்கப்பெற்று நைந்து போயிருந்த என் ஆடையை நீக்கி புத்தாடையினைக் கொண்டுவரச் செய்து என்னிடம் கொடுத்து அதனை அணிந்து கொள்ளச் செய்தான் என்று பரிசில் பெற்றவர் குறிப்பிடும் செய்தியாகப் பதிவு செய்கின்றார். மேலும், அவன் கொடுத்த ஆடை எவ்விதமாக இருந்தது என்பதனையும் இங்கே சுட்டிச் செல்கின்றார். அதாவது, இழை போன வழி இது என்று அறிய முடியாத வகையில் மிகவும் நுட்பமாக நெய்யப்பட்டு அழகிய பூத்தொழிலையுடையதாய், பாம்பின் தோலை ஒத்ததாய் இருந்த புதுப் பட்டாடையை

அணிந்துக் கொண்டேன் எனக் கூறுவுதிலிருந்து தமிழரின் நெசவுத் தொழில்நுட்பத் திறன் இதில் வெளிப்படுகிறது.

ஈறும் பேனும் இருந்துஇறை கூடி
வேரொடு நனைந்து, வேற்றுஇழை நுழைந்த
துன்னற் சிதாஅர துவர நீக்கி,
நோக்கு நுழைகல்லா நுண்மைய,பூக்கனிந்து
அரவுஉரி அன்ன, அறுவை நல்கி,
மழைஎன மருளும் மகிழ்செய் மாடத்து,
இழையணி வனப்பி னின்னகை மகளிர்

(பொருநர்., அடி.79-85)

என்று இதனைப் பொருநராற்றுப்படை சுட்டுகிறது. இதிலிருந்து சங்ககால மக்கள் பட்டாடையையும், மெல்லிய ஆடைகளையும், தழை ஆடைகளையும், நாரால் செய்யப்பட்ட ஆடைகளையும், பருத்தி ஆடைகளையும் அணிந்திருந்தனர் என்பதை அறிய இயலுகின்றது.

தையல் தொழில்நுட்பம்

சங்கத் தமிழர்கள் அழகும் நேர்த்தியும் வாய்ந்த ஆடையை நெய்வது மட்டுமல்லாது அவ்வாடையைத் தைப்பதற்கு தையல்காரர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். அத்தையற்காரர்கள் ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் அரண்மனையில் பணியாற்றியவர்களுக்கும் தனித்தனியே ஆடைகளைத் தைத்துத் தந்துள்ளனர். இதனைப் பார்க்கும் போது அக்கால மக்கள் தையல் தொழில்நுட்பத்தினையும் அறிந்திருந்தனர் என்பது விளங்குகிறது.

மன்னர்கள் அணிந்த ஆடையினைக் கலிங்கம் என்பதைப்

போதுவிரி பகன்றைப் புதுமலர் அன்ன
அகன்றும்மடி கலிங்கம்(புறம்., பா. 393)

எனும் பாடலடியில் புறநானூறு கூறுகின்றது. மேலும், அழுக்குப் படிந்த தைத்த ஆடையைப் பற்றித்,

துன்னற் சிதாஅர் துவர நீக்கி (பொருநர். அடி.81)

துன்னற் சிதாஅர் நீக்கித் தூய (பொருநர். அடி.154)

என்னும் பாடல் வரிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. மேலும்,
தையற்தொழிலாளி தைத்த ஆடையினைப்
பெரும்பாணாற்றுப்படை,

... எய்திப் படம் புக்குப்

பொருகணை தொலைச்சிய புண்தீர் மார்பின்

விரவு வரிக்கச்சின் வெண்கை யொள்வாள்

(பெரும். அடி.69-71)

என்று சுட்டுகின்றது. இவற்றின்வழி சங்ககாலத்தில்
மக்கள் தைத்த ஆடைகளைப் பயன்படுத்தினர் என்பது
அறியப்படுகின்றது. இது தமிழரின் நெசவுக்கலை
தொழில்நுட்பத்தின் அறிவாற்றலை நமக்குப்
புலப்படுத்துகின்றது. பாம்பின் தோல் போன்ற
வடிவினையுடையதாக மூங்கில் குழலின்
உள்ளகத்தேயுள்ள தோலைப் போன்று மெல்லியதாக
அணியப்பட்ட இழையணி வரிசை அறியாத வகையில்
அழகான வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய ஆடைகளைப்
பழந்தமிழ் மக்கள் உடுத்தியுள்ளனர் என்பதை இதனால்
அறிய முடிகிறது.

நெசவு வணிகம்

சங்ககால மக்கள் தாங்கள் நெய்த ஆடைகளை
உள்நாட்டில் மட்டுமல்லாது வெளிநாடுகளிலும் விற்பனை
செய்துள்ளனர் என்பதை பல்வேறு சங்கப் பாடல்கள்
எடுத்துரைக்கின்றன. அவற்றை,

தெண்டிரை அவிர்விரல் கடுப்ப

குறியவும் நெடியவும் மடிதரு விரித்து

சிறியரும் பெரியரும் கம்பியர் குழீஇ

நால்வேறு தெருவிலும் காலுற நின்றர்

(மதுரைக்காஞ்சி, பா. 512)

எனும் பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம். இதனால் சங்க காலத்திலிருந்தே தமிழர் வணிகத்தில் ஆடை ஏற்றுமதி என்பது தொடங்கிவிட்டது என்பதும் அது இன்றளவும் தொடர்ந்து வருகின்றது என்பதும் ம்மால் அறிய இயலுகின்றது.

இன்றைய கைத்தறி நெசவு

கைத்தறி நெசவு தமிழ்நாட்டில் சில இடங்களில் முதன்மை தொழிலாகவும், பல இடங்களில் விவசாயத்திற்கு அடுத்தபடியாகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தொழிலாக விளங்குகின்றது. இன்றளவும் ஈரோடு, சேலம், கோவை, கரூர் ஆகிய நகரங்கள் கைத்தறி நெசவுக்கும் அதைச் சார்ந்த வாணிபத்திற்கும் புகழ் பெற்றவையாகும். ஈரோட்டிலிருந்து நெசவுத் துணிப்பொருட்களான துண்டுகள், படுக்கை விரிப்புகள், லுங்கிகள் ஆகியன உலகம் முழுவதும் ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன. இங்கு இரவு சந்தை புகழ் பெற்றது. காஞ்சிபுரம் பட்டுப் புடவைகள் மிகவும் பிரபலமானவை. ஆரணி பட்டு பிரசித்தி பெற்றதாகும். சங்கரன்கோவில், ஆண்டிபட்டி, எட்டயபுரம், பரமக்குடி அருகே உள்ள எமனேசுவரம், திருவில்லிபுத்தூர், நெகமம், சிறுமுகை, ஆலாங்கொம்பு, புஞ்சை புளியம்பட்டி, தொட்டம்பாளையம் ஆகியவை நெசவுத்தொழிலுக்குப் புகழ்பெற்றவை. கோவை மாவட்டம் மேட்டுப்பாளையம் அருகே அமைந்துள்ளது சிறுமுகை. கோரப்பட்டிற்கும், மென்பட்டிற்கும் பெயர் போன பகுதி இது. திருப்பூர் ஆசியாவிலேயே மிகப்பெரிய பின்னலாடை ஏற்றுமதி மையமாகவிளங்கி வருகின்றது.

பின்னலாடையும் விசைத்தறியும்

விசைத்தறி செலுத்தற்றண்டு மூலம் இயங்கும் ஒரு மின் நெசவுக் கருவியாகும். இக் கருவியை எட்மண்டு

கார்டுரய்ட் என்பவர் 1784ஆம் ஆண்டு வடிவமைத்தார். பின்னர் கென்வொர்த்து மற்றும் புல்லாக்கு என்பவர்கள் 47 வருடங்களுக்கு பிறகு இதை மேம்படுத்தி தானியங்கி நெசவுதறியாக மாற்றினார்கள். நாமக்கல், சேலம், திருப்பூர், கோவை, ஈரோடு மாவட்டங்களில் விசைத்தறி தொழில் நடந்து வருகின்றது. இதனால் கைத்தறி நெசவாளர்கள் நலிந்து போனார்கள். இருப்பினும் பல இலட்சம் இளைஞர்களின் வாழ்வாதாரமாக இப்பின்னலாடை தொழில் திகழ்ந்து வருகின்றது.

அன்னிய படையெடுப்பும் தமிழர் ஆடை நாகரிகமும்

ஒரு பண்பாட்டில் மற்றொரு பண்பாட்டின் தாக்கம் ஏற்படும்போது பழைய பண்பாட்டில் வழிபாடு, உணவு, ஆடை ஆகியவற்றில் பெரிய அளவில் மாற்றங்கள் ஏற்படுவதென்பது இயல்பு. அந்தவகையில்,

ஆண்கள் அணியும் சட்டையும் அரைக்கால் அல்லது முழுக்கால் சட்டையும் 18ம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிவரை தமிழ்நாட்டில் பெருவாரியான மக்களால் அறியப்படாதவையாகும். ஆங்கிலேயரும் நவாவுப் படையினர் எனப்படும் வடநாட்டு முசுலிம்களும் வந்த பின்னரே உடம்பின் மேற்பகுதியில் 'தைத்த சட்டை' அணியும் வழக்கம் புகுந்தது.(பண்பாட்டு அசைவுகள், பக். 11-12)

என்கிறார் தொ. பரமசிவம். இதனால் மேல்சட்டை அணிவது 18-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு பிறகே அறியப்பட்டது என்பது புலப்படுகிறது.

தமிழர்களின் இன்றைய ஆடை

தமிழர்கள் கடந்த நூற்றாண்டுவரை திருமணமான பெண்கள் பெரும்பாலும் புடவை அணிவதும், ஆண்கள் பெரும்பாலும் வேட்டி அணிவதும், வயது வந்த

இளம்பெண்கள் ஏறத்தாழ இருபது வயது வரை பாவாடை தாவணி அணிவதும், சிறுமிகள் பாவாடை சட்டை அணிவதும் வழக்கமாக இருந்து வந்தது. ஆனால் இந்நூற்றில் அவைகள் பல மாற்றங்களைக் கண்டன.

விலை மலிவானது; ஏற்றத்தாழ்வு காட்டாதது; விரைவாக நடக்க உதவுவது; இளமையாகக் காட்டுவது. இடையைக் காட்டி தேவையற்ற கவர்ச்சியை ஏற்படுத்த வேண்டியதில்லை எனப் பல காரணங்களே தென்நாட்டுச் சேலை பின்னடைய, வடநாட்டு சுரிதார் உடை நவீனமாக்கியது. (நவீனத்துவமும் தமிழகமும், பக். 43-44.)

என்கிறார் கணேசலிங்கனார். இன்றைய பெண்கள் மேலை நாட்டு மோகத்தாலும் தன்னை இளமையாகக் காட்டிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்தாலும் பாரம்பரிய உடைகளை விழாக்களில் மட்டும் உடுத்திக் கொண்டு வடஇந்திய ஆடைகளை மேலைநாட்டு ஆடைகளை உடுத்துவதிலேயே அதிக கவனம் செலுத்தி வருகின்றனர். இதனால் இன்றைய நெசவாளர்களின் வாழ்க்கைத்தரம் மிகவும் வறுமையில் ஆய்ந்துள்ளது.

உலகத் தமிழர் பேரவையும் தமிழராதையும்

உலகத்தமிழர் பேரமைப்பினர் தமிழர் தேசிய உடையாக ஆண்களுக்கு ஒரு ஒரு செ.மீ அகலம் கொண்ட கரையுடனான வெள்ளைநிற வேட்டியும், சந்தன நிறத்திலான சிறிய கழுத்துப்பட்டியோடு கூடிய திறந்த முழுக்கைச் சட்டையும் விசிறி மடிப்பு அல்லது நெடுங்கரையுடன் கூடிய துண்டும் (ஒரு செ.மீ. அகலமுள்ள இருகோடுகள் இருக்கலாம்) அறிவித்துள்ளது. அதேபோல் பெண்களுக்கு, ஏழு செ.மீக்கு மேற்படாத அகலம் கொண்ட அரக்குக் கரைபோட்ட சந்தன

நிறத்திலான சேலையும் மற்றும் அரக்குநிற இரவிக்கையும் அறிவித்துள்ளது.

முடிவுரை

தமிழர்கள் நெசவுத் தொழில் நுட்பத்தில் ஏனைய நாகரிகத்தினரைக் காட்டிலும் சிறந்தவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர். மரபட்டை, தழை, மூங்கிலால் உருவாக்கப்பட ஆடைகள், பாம்பு தோல் போன்ற மெல்லிய ஆடைகள், கலிங்கம், பருத்தி ஆடைகள், வெண்மையான ஆடைகள், சாயம் பூசப்பட்ட பல்வேறு வண்ண ஆடைகள், பூப்போட்ட ஆடைகள் எனப் பல்வேறு ஆடைகளை சங்க காலத்திலேயே பயன்படுத்தியுள்ளனர். மேலும் அரசர்களுக்கு எனத் தனித்துவமான ஆடைகள் உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதுமட்டுமல்லாமல் அரசு அதிகாரிகளுக்கு எனத் தனித்துவமாகவும் குடிமக்களுக்கு தனித்துவமாகவும் ஆடைகள் உருவாக்கப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது. அரசர்கள் புலவர்களுக்கு பரிசிலாக ஆடைகளை வழங்கியுள்ளனர். ஆடைகளைத் தைக்கும் தொழிற்பத்தையும் தமிழர்கள் அறிந்துள்ளனர். வேற்றுநிலத்தார் படையெடுப்பு நிகழும்வரை கீழாடையை மட்டுமே உடுத்தியுள்ளனர். அதன் பின்னரே மேலாடை உடுத்தும் வழக்கம் ஏற்பட்டுள்ளது. அடுத்தகட்டமாக நாகரிக வளர்ச்சியின் முதிர்ச்சியாக வேட்டி-சட்டை, சேலை-இரவிக்கை, பாவாடை-தாவணி, அரைக்கால் சட்டை-சட்டை, பாவாடை-சட்டை அணியும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. இன்று இவைகள் எல்லாம் வழமை இழந்து விழாக்கால ஆடைகளாக மாறிப்போனதோடு மட்டுமல்லாது மேலைநாட்டு ஆடை நாகரிகம் இன்றைய தலைமுறையினரை ஆட்கொண்டுள்ளது.

துணைநூற்பட்டியல்

- [1] இளம்பூரணர்(உரை). தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம். பாரி நிலையம், சென்னை, 2007.
- [2] கோதண்டம். கொ.மா(உரை), திருக்குறள். நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 2014.
- [3] சீனிவாசன்.ரா, சிலப்பதிகாரம் மூலமும் திறனாய்வும், அணியகம், சென்னை, 1997.
- [4] செயபால், இரா (உரை). அகநானூறு (மூலமும் உரையும்). பகுதி-1, 2. நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 2007.
- [5] நாகராசன், வி (உரை). குறுந்தொகை (மூலமும் உரையும்). பகுதி-1,2. நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 2007.
- [6] பாலசுப்பிரமணியம், கு.வெ (உரை). நற்றிணை (மூலமும் உரையும்). நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 2007.
- [7] பாலசுப்பிரமணியன் கு.வெ (உரை). பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும். நியூ செஞ்சுரி வெளியீடு, சென்னை, 2004.
- [8] புலியூர் கேசிகன். புறநானூறு மூலமும் உரையும். சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, 2010.
- [9] மதுரை முதலியார், கு., நாலடியார், பாரி நிலையம், சென்னை, 2019.
- [10] கணேசலிங்கன், செ. நவீனத்துவமும் தமிழகமும். குமரன் பதிப்பகம், சென்னை, 2001.
- [11] பரமசிவன், தொ. பண்பாட்டு அசைவுகள். காலச்சுவடு பதிப்பகம், சென்னை, 2001.

தமிழ் சித்தர்களின் வாஸ்து சாஸ்திரம்

முனைவர் த. மகேஸ்வரி, பதிப்பாசிரியர், தமிழ்மொழி மற்றும் இலக்கியப் பன்னாட்டு ஆய்விதழ், விருதுநகர், தமிழ்நாடு, இந்தியா.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

தமிழ்மொழி ஓர் தொன்மையான மொழி. தமிழ் இலக்கியங்கள் அனைத்தும் தமிழ் மொழியின் சிறப்பினையும் மக்களின் வாழ்க்கை முறையினையும் பிரதிபலித்துக் காட்டும் காலக்கண்ணாடியாகவே திகழ்கின்றன. இத்தகைய சிறப்புடைய தமிழ் இலக்கியங்களில் சித்தர் இலக்கியங்கள் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. சித்தர்கள் சித்தி பெற்றவர்கள் அல்லது சித்தத்தை வென்றவர்கள் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். ஆன்மீகம், மருத்துவம், யோகம் மற்றும் தத்துவம் போன்றவற்றை கடைபிடித்து உடல் மற்றும் மனத்தின் ஆற்றல்களைப் பயன்படுத்தக் கற்றுக்கொள்பவர்கள். சித்தர்களில் பதினெண் சித்தர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். சித்தர்களுள் அகத்தியர், திருமூலர், போகர், சிவவாக்கியர், பாம்பாட்டி சித்தர் மற்றும் காகபுஜண்டர் போன்றோர் சிறப்பு வாய்ந்தவர்கள். தமிழ் சித்தர்களால் அருளப்பட்ட தெய்வீக விஞ்ஞானம் மற்றும் கட்டிட நுண்கலை வாஸ்து சாஸ்திரமாகும். மூலிகைகள், சக்கரங்கள் மற்றும் பிற நுண்கலைகளைப் பயன்படுத்திக் கட்டிடத்தை இடிக்காமலும், அமைப்பை மாற்றாமலும் வாஸ்து தோஷங்களைக் களையச் சித்தர்கள் பல வழிமுறைகளை வழங்கியுள்ளனர். ம.சு. பிரம்மதண்டி எழுதிய 'சித்தர்களின் வாஸ்து சாஸ்திர ரகசியங்கள்', ஸ்ரீ காகபுஜண்டர் எழுதிய “வாஸ்து சாஸ்திர நூல்” போன்ற பல வாஸ்து சாஸ்திர நூல்கள் தமிழ் இலக்கியங்களில்

காணப்படுகின்றன. சித்தர் மரபில், வாஸ்து ஒரு பொருளாதாரக் கோட்பாடு அல்ல; அது மனிதன், இயற்கை, தெய்வம் ஆகிய மூன்றிற்கும் இடையே ஏற்படும் ஒத்திசைவின் பிரதிபலிப்பாகும். சித்தர்கள், வீடு என்பது உயிருள்ள ஒர் அங்கம் என்று கருதி, மனித உடலின் நவகிரகச் சக்திகளுடன் இணைந்து இயங்கும் என்கின்றனர். அதன்படி, வாஸ்து மண்டலப் பிரிவுகள், திசை ஒழுங்குகள், தண்ணீர், காற்று, நெருப்பு, மண் போன்ற பஞ்சபூத சமநிலைகள் ஆகியவை வீட்டு அமைப்பில் முக்கியப்பங்கு வகிக்கின்றன. சித்தர்களில் குறிப்பாக அகத்தியர், போகரர், ரோமர், கொரோத்தர் போன்றோர் தமது கிரந்தங்களில் வாஸ்து சம்பந்தமான வழிகாட்டுதல்களை வழங்கியுள்ளனர். வீட்டின் வாஸ்து தத்துவம், சித்த மரபில் காணப்படும் இயற்கை - மனித இணைப்பின் தெளிவான வெளிப்பாடாக அமைகிறது. சித்தர்கள் வாஸ்துவை ஒரு கட்டிடக் கலை என அல்லாது, மனிதன் ஒருங்கிணையும் தெய்வீகக் கலையாக எண்ணியுள்ளனர். இக்கட்டுரை தமிழ்ச் சித்தர்களின் பார்வையில் வாஸ்து சாஸ்திரத்தின் தத்துவ அடிப்படைகளை ஆராய்கிறது.

குறிப்புச்சொற்கள்: தமிழ் சித்தர்கள், வாஸ்து சாஸ்திரம், அகத்தியர், பஞ்சபூதம், திசை ஒழுங்கு, வாஸ்து மண்டலம், தெய்வீகக் கலைக் கோட்பாடு.

முன்னுரை

சித்தர் மரபு என்பது இந்திய ஆன்மீக மரபுகளில் ஒரு தனித்துவமான தத்துவ மரபாகும். “சித்தம்” எனும் சொல் பூரண ஞான நிலையைப் பொருள்படுத்துகிறது. இந்த மரபில் தெய்வீக ஞானத்தோடு இயற்கை அறிவும்,

மனித வாழ்வின் சமநிலையும் ஒன்றிணைந்தன. சித்தர்கள் தமது அனுபவ அறிவின் வழியே உடல், மனம், பூமி, ஆகாயம் ஆகிய அனைத்திலும் சமநிலை நிலைநிறுத்துவதை வலியுறுத்தினர். இதன் ஒரு முக்கியமான பகுதியே வாஸ்து சாஸ்திரம். வாஸ்து சாஸ்திரம் என்பது இந்திய மரபு சார்ந்த கட்டிடக் கலையின் ஆழமான தத்துவப் புனித நூலாகும். இது வெறும் வீட்டைக் கட்டும் வழிமுறை அல்ல; மனித வாழ்வை இயற்கையின் சட்டங்களோடு ஒத்திசைவாக அமைக்கும் அறிவியலாகும். "வாஸ்து" என்பது "வாசம்" அல்லது "வசிப்பிடமெனும் நிலை" என்று பொருள் பெறும். அதாவது, உயிரும் சக்தியும் நிறைந்த நிலத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து, அதில் பஞ்சபூதங்களின் சமநிலை குலையாமல் வாழ்விடத்தை அமைப்பது வாஸ்துவின் நோக்கமாகும்.

அகத்தியர், போகர், திருமூலர் போன்ற சித்தர்கள் இயற்கையின் ஆற்றலை உணர்ந்து, அவற்றோடு ஒத்திசைவு கொண்டு வாழ்வதற்கான வழிகாட்டுதல்களை தமது கிரந்தங்களில் அளித்துள்ளனர். இவர்களின் வாஸ்து குறித்த பார்வை, ஒரு வீட்டின் அமைப்பை அதன் வாசிகளின் உடல், மனம், ஆன்மா ஆகியவற்றோடு இணைக்கும் தத்துவ அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது. சித்தர்களின் படி, ஒவ்வொரு திசையும் தனித்த சக்தியை உடையதாகும். உதாரணமாக, கிழக்கு திசை சூரியனின் ஒளியை குறிக்கின்றது; அது அறிவும் ஆற்றலும் பெறும் திசையாகும். இதனால் வீட்டு வாசல் அல்லது முக்கிய மண்டபம் கிழக்கு நோக்கி அமைக்கப்பட வேண்டும். வட திசை செல்வத்தையும், தெற்கு திசை மரணத்தையும், மேற்குத் திசை பலத்தையும் குறிக்கின்றது. இதுபோன்ற திசை ஒழுங்குகள் வீட்டு அமைப்பில் நுண்ணிய தாக்கம்

ஏற்படுத்தும் என்று சித்தர்கள் நம்பினர். வாஸ்து சாஸ்திரம் சித்த மரபில் உடல் – வீடு – பிரபஞ்சம் என்ற மூன்றிற்கும் இடையே உள்ள ஒற்றுமையை வலியுறுத்துகிறது. மனித உடலில் உள்ள நவகிரகச் சக்திகள் வீட்டு மண்டலத்திலும் பிரதிபலிக்கின்றன. இதனால் வீட்டு வடிவமைப்பு, கதவு, சுவர், கிணறு, சமையலறை, படுக்கையறை போன்றவை அனைத்தும் பஞ்சபூத சமநிலையை அடிப்படையாகக் கொண்டே வடிவமைக்கப்பட வேண்டும் என்று சித்தர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இவ்வாறு, வாஸ்து சாஸ்திரம் தமிழ்ச் சித்தர்களின் ஆன்மீக - இயற்கை சார்ந்த உலகக் கண்ணோட்டத்தின் ஓர் அங்கமாக விளங்குகிறது. இது மனிதன் வாழ்வை பொருளாதார ரீதியில் மட்டுமல்லாது, ஆன்மீக மற்றும் சூழலியல் ரீதியிலும் மேம்படுத்தும் வழிமுறையாக அமைந்துள்ளது. இந்தக் கட்டுரை அந்த சித்த மரபின் வாஸ்து தத்துவத்தையும் அது மனித வாழ்வில் ஏற்படுத்தும் நலன்களையும் ஆராய்வதாக அமைகிறது.

வாஸ்து

“வாஸ்து” என்ற சொல்லின் மூலமான “வாஸு” என்பது “வசிப்பிடம்” அல்லது “வாழ்விடம்” எனப் பொருள்படும். வாஸ்து சாஸ்திரம் என்பது மனிதன் வாழும் இடம், அதன் திசை, அமைப்பு, ஒளி, காற்று, நீர், நிலம் போன்ற இயற்கைத் தன்மைகளின் பொருத்தத்தை விளக்கும் அறிவியலாகும். இது கட்டிடக் கலையின் ஒரு புனிதமான வடிவமாகக் கருதப்படுகிறது.

சித்தர்கள் பார்வையில் வாஸ்து

சித்தர்கள் இயற்கையைத் தெய்வமாகக் கருதி வாழ்ந்தவர்கள். அவர்கள் கூறிய வாஸ்து தத்துவம் “இயற்கையோடு ஒத்துழை” என்ற நெறியில்

அமைந்துள்ளது. அகத்தியர், போகரர், தண்டாயுதபாணி சித்தர், ரோமர் சித்தர் ஆகியோர் தமது பாடல்களில் மனிதனின் உடல் வாஸ்துவையும், இல்ல வாஸ்துவையும் ஒன்றிணைத்துப் பேசுகின்றனர்.

இடம் பொருந்தின் இன்பம் பெருகும்,

இடம் பொராமை நோயைத் தரும்.

என்று அகத்தியர் சித்தர் கூறுகிறார். இந்த வரிகள் ஒரு வீட்டின் அமைப்பு, திசை, நிலம் போன்றவை சரியாக இருந்தால் உடல், மனம் இரண்டும் நலமாக இருக்கும் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றன.

உடலும் வாஸ்துவும்

சித்தர்கள் மனித உடலைப் பிரபஞ்ச வாஸ்துவின் சிறு வடிவமாகக் கண்டனர். தலை-கிழக்கு, பாதம்-மேற்கு, வலது-தெற்கு, இடது-வடக்கு என மனித உடலைத் திசை அடிப்படையிலும் விளக்கினர். அவர்களின் கூற்றுப்படி, வீட்டின் வாஸ்து அமைப்பும் உடல் வாஸ்து அமைப்பும் ஒத்துப்போனால் ஆற்றல் சீராக ஓடும். இதுவே “பிராண சக்தி” என அழைக்கப்படுகிறது.

பஞ்ச பூதங்களும் வாஸ்துவும்

சித்தர்களின் வாஸ்து சாஸ்திரம் பஞ்ச பூதங்களின் (நீர், நிலம், தீ, காற்று, ஆகாயம்) சமநிலையை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

- **நீர்த்தன்மை (நீர்)** – வடகிழக்கு திசையில் நீரின் ஓட்டம் நன்மை தரும்.
- **நிலத்தன்மை (பூமி)** – தென்மேற்கில் நிலைபெற்ற மலைப்போன்ற அமைப்பு ஸ்திரத்தன்மை தரும்.
- **தீத்தன்மை (அக்னி)** – தென்கிழக்கு திசை தீயின் இடம்.
- **காற்றுத்தன்மை (வாயு)** – வடமேற்கில் காற்றோட்டம் வேண்டும்.

➤ **ஆகாயம் (விண்)** – மையப்பகுதியில் திறந்த வெளி பரப்பாக இருக்க வேண்டும்.

இவ்வாறு, வாஸ்து என்பது வெறும் கட்டிடக் கலையல்ல; அது மனித வாழ்வின் சமநிலைத் தத்துவமாகச் சித்தர்களால் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

சித்தர்கள் வாஸ்து மரபின் சமூக நோக்கம்

சித்தர்கள் வலியுறுத்தியது ஆன்மீக நலனோடு சமூக நலனையும் இணைக்கும் வாழ்வியல். நல்ல வாஸ்து அமைப்பு, மனிதனின் வாழும் சூழலைச் சுத்தமாகவும் சுகாதாரமானதுமாகவும் மாற்றுகிறது. இதனால் மன அமைதி, உடல் நலம், குடும்ப ஒற்றுமை ஆகியவை தானாகவே விளங்கும்.

வீடு பொருந்தின் வேதம் பெருகும்,

வீடு மாறின் வேதனை வரும்

வாஸ்துவைப் பின்பற்றி வாழும் வீடு ஆனந்தத்தின் ஆலயமாக மாறும் என்று போகர் சித்தர் கூறுகிறார். தமிழ் சித்தர்களின் வாஸ்து சாஸ்திரம் என்பது இயற்கையின் விதிகளோடு ஒத்துழைக்கும் வாழ்வியல் அறிவாகும். இன்றைய சூழலில் இம்மரபு மறந்து போனாலும், சித்தர்கள் கூறிய வாஸ்து நெறிகள் சுற்றுச்சூழலுடன் ஒத்துழைத்து வாழும் நிலையான வாழ்க்கை நோக்கத்தை முன்வைக்கின்றன. மனிதனின் உடல், மனம், சூழல் ஆகியவை ஒரே ஒற்றுமையில் இயங்கும்போது தான் பூரண நலம் அடையலாம் என்பது சித்தர்கள் வாஸ்து தத்துவத்தின் மையக் கருத்தாகும்.

தமிழ் சித்தர்களின் வாஸ்து சாஸ்திரத்தில் வீட்டமைப்புக் கூறுகள்

தமிழ் சித்தர் மரபு இயற்கை, ஆன்மீகம், அறிவியல் ஆகியவற்றை ஒருங்கிணைக்கும் பாரம்பரிய அறிவுத் தளமாக விளங்குகிறது. இந்த மரபில் மனித வாழ்வின்

மையக் கூறாகக் கருதப்படும் வீடு, ஒரு உயிருள்ள அமைப்பாகச் சித்தர்களால் விளக்கப்பட்டுள்ளது. வாஸ்து சாஸ்திரம் எனப்படும் கட்டிடக் கலையில், நிலம், திசை, நீர், காற்று, தீ, ஆகாயம் ஆகிய இயற்கைத் தன்மைகள் சமநிலையுடன் பொருந்தும்போது மனித வாழ்வில் ஆனந்தம், ஆரோக்கியம், செழிப்பு ஆகியவை பெருகும்.

“வீடு” என்பது மனிதனின் வாழ்வில் தங்குமிடம் மட்டுமல்ல, அது மன அமைதியையும், உடல் நலத்தையும், ஆன்மீக முன்னேற்றத்தையும் வழங்கும் தெய்வீக ஆற்றல் மையம் என தமிழ் சித்தர்கள் கூறியுள்ளனர் (அகத்தியர் வாஸ்து சாஸ்திரம்). சித்தர்கள் கூறிய வாஸ்து தத்துவம் இயற்கைச் சமநிலையையும், உயிர் சக்தியையும் ஒட்டிய வாழ்க்கை முறையாகும்.

1. நிலத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறை (பூமி பரிசோதனை)

ஒரு இல்லம் அமைக்கப்படும் நிலம் அதன் வாழ்வோரின் உடல், மன நலம் மற்றும் செழிப்பில் நேரடியாகப் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் என்று சித்தர்கள் நம்பினர். அவர்கள் நிலத்தை உயிருள்ள சக்தியாகக் கருதி அதன் மண்வாசனை, நிறம், வடிவம், ஈரப்பதம் போன்றவற்றைக் கவனித்தனர். நிலம் இனிய மண்வாசனையுடன் இருந்தால் அது ஆற்றல் நிறைந்தது. துர்நாற்றம் வீசும் நிலம் நோய்களைத் தரும்.

நிலம் மண்வாசனை நறுமணம் தந்தால் நன்மை;

தீய வாசனை தரும் இடம் நோய் தரும். (அகத்தியர் வாஸ்து சாஸ்திரம், பா. 42)

என்பது அகத்தியர் சித்தர் கூற்று. நெல் விதைகள் விதைத்து முளைத்தால் அந்த நிலம் வாஸ்து பொருந்தியதாகக் கருதப்படுகிறது. நிலம் தென்கிழக்கில் சற்று உயரமாகவும், வடகிழக்கில் சற்று தாழ்வாகவும் இருந்தால் ஆற்றல் ஓட்டம் சீராக இருக்கும் (போகர் 7000)

2. திசை ஒழுங்கமைவு (திசை நியமம்)

சித்தர்கள் திசைகளை உயிர் சக்தி ஓடும் பாதைகளாகக் கருதினர். ஒவ்வொரு திசையும் ஒரு தெய்வ ஆற்றலைக் குறிக்கும் எனவும் வலியுறுத்தினர். திசை நியமம் இல்லத்தின் ஒளி, காற்று, நீர், நிலை ஆகியவற்றில் சமநிலையை ஏற்படுத்துகிறது. வீட்டின் அமைப்பு திசைகளோடு ஒத்துப்போனால் அதில் வாழ்பவர்களின் உடல் ஆரோக்கியமும் மன அமைதியும் வளரும். சித்தர்கள் திசைகளை உயிர் சக்தி ஓடும் பாதைகளாகக் கண்டனர்.

ஈசானத்தில் நீர், அக்னியில் தீ,

குபேரத்தில் வாசல், மருதத்தில் மாடம் (அகத்தியர் வாஸ்து சாஸ்திரம், பா. 88)

திசை ஒழுங்கு மனிதனின் வாழ்விலும், உடலிலும், வீட்டின் ஆற்றல் ஓட்டத்திலும் சமநிலையைக் கொண்டுவருகிறது என்று அகத்தியர் கூறுவது சிந்திக்கத்தக்கது.

3. வீட்டு மையம் (பிரம்மஸ்தானம்)

சித்தர்கள் வீட்டின் மையப்பகுதியைப் “பிரம்மஸ்தானம்” எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். இது வீட்டின் உயிர் மையமாகக் கருதப்படுகிறது. இந்த இடம் திறந்த வெளியாக இருந்தால் காற்றும் ஒளியும் இயற்கையாகச் சுழலும். இதனால் வீடு முழுவதும் ஆற்றல் பரவுகிறது. பிரம்மஸ்தானம் மனிதனின் இதயத்துக்கு ஒப்பாகக் கருதப்படுகிறது. “போகர் 7000” என்பது போக முனிவர் அருளிய தமிழ் நூலாகும். வீட்டு மையம் உயிரின் மையம் என்பதை,

நாடு நடுவே நெருங்கும் ஒளி,

வீடு நடுவே விளங்கும் உயிர் (போகர் 7000, பா. 3510)

என்று போகர் 7000 நூலில் போகர் சித்தர் கூறியுள்ளார். வீட்டின் மையப்பகுதி திறந்த வெளி பரப்பாக இருந்தால் காற்றும் ஒளியும் இயங்கும். இப்பகுதியில் பிராண சக்தி ஓடும் என்றும் சித்தர்கள் கருதுகின்றனர்.

4. கதவு மற்றும் சாளரம் வாஸ்து

கதவு மற்றும் சாளரங்கள் வாஸ்துவில் ஆற்றல் நுழைவாயில்களாகக் கருதப்படுகின்றன. சித்தர்கள் இதை மனித உடலின் மூச்சுக் கதவுகளோடு ஒப்பிடுகின்றனர். கிழக்கிலும் வடக்கிலும் அமைந்த கதவுகள் சூரியஒளி மற்றும் பசுமைக் காற்றை நுழையச் செய்கின்றன. சாளரங்களின் அளவையும் திசையையும் சரியாக அமைத்தால் வீட்டின் உயிர் ஆற்றல் சீராகும்.

கிழக்கு வாசல் உயிர்க்கொடை;

மேற்கு வாசல் வலிமை குறை (அகத்தியர் வாஸ்து சாஸ்திரம், பா. 101)

என்று அகத்தியர் வாஸ்து சாஸ்திரத்தில் கூறப்படுகிறது. முதன்மை வாசல் கிழக்கோ அல்லது வடக்கோ நோக்கி அமைக்க வேண்டும். சாளரங்கள் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் அதிகமாகவும், தெற்கில் குறைவாகவும் இருக்க வேண்டும். இதனால் காற்றோட்டமும் வெளிச்சமும் இயற்கையாகச் சுழலும் தன்மை அவ்விடத்தில் அமைந்துவிடும்.

5. நீர் மற்றும் கிணறு அமைப்பு

நீர் என்பது உயிரின் அடிப்படை சக்தி. சித்தர்கள் நீரைத் தெய்வீக சக்தியாகக் கருதி அதன் திசை அமைப்பை மிகுந்த முக்கியத்துடன் வகுத்துள்ளனர். நீர் தவறான திசையில் இருந்தால் வீட்டு ஆற்றல் குறையும், நோய்கள் உண்டாகும் என்று எச்சரித்தனர். வடகிழக்கில் நீர் இருந்தால் அது ஆரோக்கியம், செழிப்பு மற்றும் ஆனந்தத்தைத் தரும்.

நீர் வடகிழக்கில் நன்மை தரும்

தெற்கில் நீர் நோயைத் தரும். (தண்டாயுதபாணி சித்தர் வாக்கியம், பா. 64)

என்று தண்டாயுதபாணி சித்தர் கூறுகிறார். நீர்நிலை வடகிழக்கில் அமைந்தால் வீட்டு ஆற்றல் உயரும் என்றும் தென்மேற்கில் அமைந்தால் ஆற்றல் தடைப்படும் என்றும் கூறப்படுகிறது.

6. சமையலறை, தூக்க அறை, பூஜை அறை

சித்தர்கள் வீட்டின் உள்ளகப் பிரிவுகளையும் ஆற்றல் நெறிகளோடு இணைத்து வகுத்துள்ளனர். சமையலறை தீ தத்துவத்துக்குச் சொந்தமானதால் அது தென்கிழக்கில் அமைக்கப்பட வேண்டும். தூக்க அறை தெற்கில் அமைந்தால் உடல் ஆரோக்கியம் சீராகும். பூஜை அறை ஈசானிய திசையில் அமைந்தால் ஆன்மீக ஆற்றல் வளரும் என்று கூறியுள்ளனர்.

- **சமையலறை:** தென்கிழக்கில் அமைத்தல் சிறந்தது. முகம் கிழக்காக வைத்து சமையல் செய்ய வேண்டும் (அகத்தியர் வாஸ்து சாஸ்திரம், பா. 112).
- **படுக்கை அறை:** தலை தெற்காக வைத்து உறங்குவது ஆரோக்கியம் தரும் (போகர் 7000, பா. 3568).
- **பூஜை அறை:** ஈசானிய திசையில் அமைக்க வேண்டும் (தண்டாயுதபாணி சித்தர் வாக்கியம், பா. 75).

7. தாழ்வாரம் மற்றும் மாடம்

தாழ்வாரம் என்பது வீட்டு ஆற்றல் நுழைவாயில். இது சுத்தமாகவும் ஒழுங்காகவும் இருந்தால் வீட்டின் ஆற்றல் ஓட்டம் தடையின்றி நடைபெறும். மாடம் வீட்டின் மேல் அடுக்கு எனப் பொருள்படும். அது

தென்மேற்கில் அமைந்தால் நிலைத்தன்மை, அமைதி, செழிப்பு ஆகியவை நிலைபெறும் என்று அகத்தியர் கூறியுள்ளார்.

- தாழ்வாரம் வீட்டு உள் ஆற்றல் நுழைவாயில் என்பதால் சுத்தமாக வைத்திருப்பது அவசியம் (அகத்தியர் வாஸ்து சாஸ்திரம், பா. 135)
- மாடம் தென்மேற்கில் அமைந்தால் வீட்டு ஆற்றல் நிலைபெறும் (போகர் 7000, பா. 3582)

8. வீட்டு வடிவம் மற்றும் ஆற்றல் ஓட்டம்

வீட்டின் வடிவம் அதன் உள்ஆற்றல் சுழற்சியை நிர்ணயிக்கிறது. சதுரம் அல்லது செவ்வகம் வடிவில் கட்டப்பட்ட வீடு ஆற்றலைச் சமமாகச் சுழலச் செய்கிறது. கூரைகள் சரிவாக இருந்தால் மழைநீர் சீராக வெளியேறும்.

**வடிவம் சீரென வீடு வருமென்றால்,
அதுவே உயிரின் இருப்பிடம் ஆகும் (ரோமர்
சித்தர் அருளியல், பா. 211)**

இது சூழலுடன் இணைந்த வாழ்வியலை உறுதிப்படுத்துகிறது என்று ரோமர் சித்தர் கூறியிருக்கிறார்.

9. வீட்டமைப்பின் ஆன்மீக நோக்கம்

சித்தர்கள் வீட்டமைப்பை ஒரு ஆன்மீக சாதனையாகக் கண்டனர். மனிதன் வாழும் இடம் தெய்வீக ஆற்றலின் பிரதிபலிப்பு. என்ற எண்ணம் அவர்களுக்கு இருந்தது. சரியான வாஸ்து அமைப்புள்ள வீடு உடல் நலனையும் மன அமைதியையும் தரும். அதே நேரத்தில் தெய்வீக அனுபவத்தையும் அளிக்கிறது. வீடு ஒரு “தெய்வ ஆலயம்” போல ஆன்மீக வெளிச்சத்திற்கான இடமாகவும் அது மாறும்.

“இல்லம் இன்பம் தரும் இடம் அல்ல; அது உயிரின் பரிபூரண ஓட்டம் பெறும் மண்டபம்” என்பது சித்தர்கள் கூற்றாகும். சித்தர்கள் வாஸ்துவின் நோக்கம் மனிதன், இயற்கை, தெய்வம் ஆகியவற்றின் ஒருமைப்பாட்டை அடைவதே ஆகும் என்று போகர் சித்தர் கூறுகிறார்.

**இடம் பொருந்தின் இதயம் பொலியும்,
இதயம் பொலிந்தால் இடம் மகிழும் (போகர்
7000, பா. 3602)**

வீடு என்பது மனத்தின் ஆலயம் என்றே சித்தர்கள் கருதுகின்றனர். மனிதன், இயற்கை மற்றும் தெய்வீகம் ஆகிய மூன்றும் ஒற்றுமையில் இருந்தால் பூரண நலம் வீட்டில் விளையும் என்பது சித்தர்களின் எண்ணம்.

முடிவுரை

தமிழ் சித்தர்கள் கூறிய வாஸ்து சாஸ்திரம் அறிவியல், ஆன்மீகம், இயற்கை சமநிலை ஆகியவற்றின் சங்கமமாகும். வீடு கட்டுவது ஆன்மீகச் சாதனை என்று சித்தர்கள் கருதினர். மனிதனின் உடல் வாஸ்துவும் இல்ல வாஸ்துவும் ஒரே ஆற்றலில் இயங்கும்போது “உயிரும் இடமும் ஒன்றே” என்ற சித்தர்கள் தத்துவம் நனவாகிவிடும். தமிழ் சமய மற்றும் கலாச்சார மரபில் வீடுகள் ஆன்மீக, சமூக மற்றும் நிலைபேறான பண்புகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. இவ்விருப்பில் சித்தர்கள் வாஸ்து கோட்பாடுகளைப் பயன்படுத்தி, வீடுகளின் வடிவமைப்பு, வாசல், சாளரம், கூரை, மாடம் மற்றும் நீர் அமைப்புகளை மிகவும் நுண்ணறிவாக வடிவமைத்துள்ளனர். ஒவ்வொரு வீடுகளும் பிரம்மஸ்தானத்தை முக்கியமாகக் காட்சிப்படுத்தி, ஆன்மீக சக்தி மற்றும் பிராண சக்தி சீராக ஓடும் வகையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. கிழக்கு நோக்கி வாசல்

அமைப்பும், வடக்கு மற்றும் கிழக்கு திசைகளில் அதிக சாளரங்கள் வைத்திருப்பதும், வெளிச்சம் மற்றும் காற்றோட்டம் முறையாக பரவ ஆரோக்கியமான சூழலை உருவாக்குகின்றன. வடகிழக்கு திசையில் கிணறுகள், குளங்கள் அமைந்துள்ளன . இது மனஅமைதி, ஆன்மீக சக்தி மற்றும் வளம் பெருக்கும் என்பது சித்தர்களின் நம்பிக்கை. இந்த தொன்மையான தமிழ்க் கட்டுமான கலை, சித்தர்களின் வழிகாட்டல்கள் மற்றும் வாஸ்து சித்தாந்தத்தின் கலவை ஆகியவற்றின் முன்னணிக்கு ஓர் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். இது எமது முன்னோர்களின் பாரம்பரிய அறிவினையும் கட்டுமான நுண்மையினையும் இணைத்துகாட்டுகிறது.

குறிப்புகள்

- [1] அகத்தியர். *அகத்தியர் வாஸ்து சாஸ்திரம்*. பழமையான தமிழ்ச் சித்தர் நூல் தொகுப்பு, காந்தி நூலக வெளியீடு, சென்னை, 1998.
- [2] போகர். *போகர் 7000*. ந. சுப்பிரமணிய பிள்ளை (பதிப்பாசிரியர்), பழநி பதிப்பகம், சென்னை, 2003.
- [3] தண்டாயுதபாணி சித்தர். *தண்டாயுதபாணி வாக்கியம்*. தமிழ்ச் சித்தர் நூல்கள் தொகுப்பு, மதுரை கலைத்துறை வெளியீடு, மதுரை, 1995.
- [4] ரோமர் சித்தர். *ரோமர் சித்தர் அருளியல்*. வ. ராஜமாணிக்கம் பிள்ளை (தொ). சித்தா பதிப்பகம், சென்னை, 2001.
- [5] சுப்பிரமணியன், க. *தமிழ்ச் சித்தர்கள்: வாழ்வும் வாக்குமும்*. நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 2012.
- [6] திருநாவுக்கரசு, ந. *சித்தர் மரபில் வாஸ்து சாஸ்திரம்*. கௌரா பதிப்பகம், திருச்சி, 2010.

சங்க இலக்கியம் சுட்டும் பழந்தமிழர் விளையாட்டுகள்

கோ. யோகப்பிரியா, உதவிப்பேராசிரியர், முதுகலை தமிழ்த்துறை,
வே.வ.வன்னியப்பெருமாள் பெண்கள் கல்லூரி, விருதுநகர்.

முன்னுரை

பாட்டும், தொகையுமே சங்க இலக்கியங்கள் ஆகும். பாட்டு எனப்படுவது பத்துப்பாட்டு நூல்களாகும். தொகை எனப்படுவது எட்டுத்தொகை நூல்களாகும். சங்க இலக்கிய நூல்களான பாட்டும், தொகையும் அக்கால மக்களின் வாழ்வியலைப் பிரதிபலிக்கும் கால கண்ணாடியாகத் திகழ்கின்றது. சங்ககால மக்கள் தம் வாழ்க்கை முறையை அகம் மற்றும் புறம் என்று வகுத்துள்ளனர். அம்மக்களின் வாழ்க்கை முறைமையை அடிப்படையாகக் கொண்டே சங்க இலக்கியங்கள் அகநூல்கள், புறநூல்கள் என்று பாகுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. எட்டுத்தொகையில் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, கலித்தொகை ஆகிய ஐந்து நூல்களும் அக நூல்களாக அமைகின்றன. பத்துப்பாட்டில் 5 நூல்கள் ஆற்றுப்படையை மையமாகக் கொண்டவை. முல்லைப்பாட்டும், நெடுநல்வாடையும் போர் பற்றிய செய்திகளையே மிகுதியாக பேசுகின்றன.

மதுரைக்காஞ்சி மற்றும் பட்டினப்பாலையில் நகரச் சிறப்பே பெரும்பாலும் இடம்பெறுகின்றன. குறிஞ்சிப்பாட்டில் மட்டுமே முழுக்க முழுக்க அகம் சார்ந்த கருத்துக்கள் இடம் பெறுகின்றன. சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் அக நூல்களில் அக்கால மக்கள் உடல் நலனை மேம்படுத்த மற்றும் பொழுதுபோக்கிற்காகவும் விளையாடியுள்ளமைக்கான குறிப்புகள் காணப்

படுகின்றன. மேலும், அந்நூல்களில் விளையாட்டுகளை ஆடவர் விளையாடிய விளையாட்டுகள், பெண்டிர் விளையாடிய விளையாட்டுகள் மற்றும் இருவரும் சேர்ந்து விளையாடிய விளையாட்டுகள் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. சங்க இலக்கிய அகநூல்கள் சுட்டுகின்ற பழந்தமிழரின் விளையாட்டுகளை ஆராய்வதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாக அமைகின்றது.

பழந்தமிழர் விளையாட்டுகள்

பழந்தமிழர்கள் குழந்தை பருவம் முதல் தம்முடைய முதுமை பருவம் வரை அவரவர் வயதுக்கேற்ப பல வகையான விளையாட்டுகளை விளையாடியும், பிறர் விளையாடும் விளையாட்டுகளைக் கண்டும் தம் வாழ்வில் பொழுதுப்போக்கியுள்ளனர். குழந்தை பருவத்தில் சிறுவர்கள் சிற்றில் சிதைத்தும், சிறுபறை கொட்டியும், சிறுதேரை உருட்டியும் விளையாடி உள்ளனர். மகளிர் மற்றும் சிறுமிகள் புனல் விளையாட்டு, வட்டாடுதல், பந்தாடுதல், கழங்காடுதல், ஊசலாட்டம், ஓரையாடுதல், வண்டலிழைத்தல், பாவையாடுதல் போன்ற விளையாட்டுகளை விளையாடியுள்ளதாக சங்க இலக்கியங்கள் பதிவு செய்கின்றன. ஆடவர்கள் ஏறுதழுவுதல் போன்ற வீர விளையாட்டுகளிலும் ஈடுபட்டிருப்பதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

சங்ககால பெண்டிர் விளையாட்டுகள்

சங்ககால பெண்கள் தினைப்புனம் காக்கையிலும் மற்றும் தம்முடைய பொழுதுப்போக்கிற்காகவும் பல்வேறு வகையான விளையாட்டுகளை விளையாடியுள்ளனர். பாவையாடல் சங்ககால பெண்கள் பாவையை வைத்து விளையாடி உள்ளனர்.

நெய்தற் பரப்பிற் பாவை கிடப்பி

நின்குறி வந்தனென் (குறுந்., பா. 114)

இப்பாடலில், கோரைப்பஞ்சினால் செய்யப்பட்ட பாவையைத் தலைவி தன் மகளாக கருதி விளையாடியுள்ளமைப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. மேலும்,

வண்டல் ஆயமோடு பண்டுதான் ஆடிய

ஈனாப் பாவை தலையிட்டு ஓரும் (நற்., பா. 127)

என்னும் நற்றிணை பாடலடியில், பாவை யாடியுள்ளமை குறித்து பேசப்பட்டுள்ளது.

பந்தாடுதல்

நூலினால் வரிந்து புனையப்பட்ட பந்தினை கொண்டு பெண்டிர் அக்காலத்தில் விளையாடி உள்ளனர். “வான் தோய் மாடத்து வரிப்பந்து அசைஇக்” (பெ.ஆ-331) என்னும் பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடலில் வீட்டு மாடங்களில் பெண்கள் வரிப்பந்து விளையாடியதாக கூறப்படுகின்றது. “வரிப்பந்து கொண்டு ஓடி” (கலித்., பா. 51) மேற்கண்ட பாடலில் தலைவி தான் முன்பு விளையாட வைத்திருந்த பந்தினை தலைவன் பறித்துக் கொண்டு ஓடியதை சுட்டுகின்றாள். “இளமையான் எறி பந்தொடு இகத்தந்தாய்” (கலித்., பா. 57) என்னும் பாடலில் தலைவி பந்தோடு துள்ளி திரிவதை தலைவன் குறிப்பிடுகின்றான். **கழங்காடுதல்**

முத்தைப் போன்ற வெண் மணலில் பொன்னால் செய்யப்பட்ட கழற்சிக் காயைக் கொண்டு மகளிர் கழங்காடியதை, “முத்த வார்மணல் பொற்கழங்கு ஆடும்” (பெ.ஆ-334) என்னும் பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடலடி உணர்த்துகின்றது. புறநானூற்றில், பொலஞ்செய் கழங்கிற் தெற்றியாடும் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலில் மகளிர் தன்னுடைய வீட்டுத் திண்ணையில் அமர்ந்து, பொன்னால் செய்யப்பட்ட கழங்கினைக் கொண்டு விளையாடியதாகக் கூறப்படுகின்றது.

ஊசலாடுதல்

மரக்கிளைகளில் கயிறு அல்லது கொடிகளைக் கட்டி ஆடும் ஊசல் விளையாட்டைச் சங்ககால மகளிர் விளையாடியுள்ளமையைச் சங்க பாடல்கள் பலவும் எடுத்தியம்புகின்றன. ஞாழல் மரக்கிளையில் தாழை விழுதால் கட்டிய ஊசலில் நெய்தல் நில மகளிர் விளையாடியுள்ளமையை,

ஞால லோங்குசினைத் தொடுத்த கொடுங்கழித்
தாழை வீழ்கயிற்றா சறுங்கி (அகம்., பா. 20)

என்னும் அகநானூற்று பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றது.

ஒண்டொடி மகளிர்க்கு ஊசல் ஆக

ஆடுசினை யொழிந்து கோடிணர் கஞலிய

குறும்பொறை அயலாக நெடுந்தாள் வேங்கை

(அகம்., பா. 368)

என்னும் அகநானூற்று பாடலில் திணைப்புனம் காக்கக்கூடிய பெண்டிர்கள் விளையாடுவதற்காகவே, வேங்கை மரத்தில் ஊசல் கட்டப்பட்டிருந்தது என்று கூறப்படுகின்றது. “ஊசல் ஒரு தொழில் பூசல் கூட்டா” (நற்., பா. 90) இப்பாடலில் தலைவி தோழியர் ஆட்டும் ஊஞ்சலில் ஆட மறுப்பதாக கூறப்பட்டுள்ளது. “வடுக் கொளப் பிணித்த விடுபுரி முரற்சி (நற்., பா. 222) இதில் தலைவனின் குன்றத்தை காண்பதற்கு ஏதுவாக தலைவியை ஊஞ்சலில் வைத்து ஆட்டுவிப்பதாக தோழி கூறுகின்றாள்.

வண்டலிழைத்தல்

வண்டல் மணலால் பாவை செய்து அப்பாவைக்கு பூவை சூட்டி சங்க கால பெண்டிர் விளையாடியுள்ளனர். இவ்விளையாட்டு வண்டலிழைத்தல் என்று சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

கோதை ஆயாமொடு குவமணல் ஏறி

வீத்தை கானல் வண்டல் அயர (அகம்., பா. 180)

என்னும் அகநானூற்று பாடலில், தலைவி முன்பு தான் குவிந்து கிடந்த மணலில் வண்டல் விளையாடினோம் என்று தோழியிடம் கூறுகின்றாள்.

வரிமணல் புனை பாவைக்கும்

குலவுசினைப் பூக்கோய்து (புறம்., பா. 11)

என்னும் பாடலில் பொருநை ஆற்று மணலில் பாவை செய்து, பின் அப்பாவைக்கு பூவை சூட்டி மகளிர் விளையாடியதாகக் கூறப்படுகிறது. “வண்டற்பாவை வரிமணல் அயர்ந்தும் (அகம்., பா. 330) என்னும் அகநானூற்று பாடலில், நெய்தல்நிலத் தலைவனை குறிப்பிடும் போது தோழி, நாம் வரி மணலில் வண்டற் பாவை செய்து விளையாடிய போது அவனும் நம்முடன் விளையாடினான் என்கின்றாள்.

ஓரையாடுதல்

சங்ககால மகளில் ஓரை என்னும் விளையாட்டில் ஈடுபட்டுள்ளனர். ஓரை என்பது ஒலித்தல் என்ற பொருளை தருவதாக அமைந்துள்ளது. சப்தம் எழுமாறு ஆடப்படும் விளையாட்டுகளுக்கு அக்காலத்தில் ஓரை என்னும் சொல்லால் வழங்கி உள்ளனர். ஆறு மற்றும் கடற்கரை பகுதிகளில் இவ்விளையாட்டை மகளிர் விளையாடியுள்ளமைக்கு சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. ஆமை அல்லது நண்டை கோல் கொண்டு அடித்து ஓட செய்வதினால் எழும் ஓசையின் காரணமாகவே, இவ்விளையாட்டிற்கு ஓரையாடுதல் என்ற பெயர் எழுந்திருக்கக்கூடும். “ஓரை யாயம் கூறக் கேட்டும்” (குறுந்., பா. 48) என்னும் இப்பாடலில் அழும் தலைவியை தோழி தேற்றும் போது, ஓரை விளையாடும் காலை நேரத்தில் நீ அழுதால் பாவையும் அழும் என்று கூறுகின்றாள்.

மகளிர் நீர்நிலைகளில் ஓரை விளையாடியுள்ளமையே, “ஓரை ஆயத்து ஒண்தொடி மகளிர்” (புறம்., பா. 176) என்னும் புறநானூற்று பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. “விளையாடு ஆயமொடு ஓரை ஆடாது” (நற்., பா. 68) ஆயத்தாரோடு ஓரை விளையாடாமல் இல்லத்திலே இருப்பது அறநெறி ஆகாது என்று கூறினால், தாய் வெளியில் செல்ல அனுமதி அளிப்பாளா? என்று தோழி வினவுகிறாள்.

**ஆடவர் விளையாட்டுகள்
சிறுபறை கொட்டுதல்**

குறக் குறுமாக்கள் புகழ்ச்சியின் எறிந்த
தொண்டகச் சிறுபறைப் பாணி (நற்., பா. 104)

இப்பாடலில், ஆண் புலி யானையோடு போரிடும்போது அங்கிருந்தப் பாறையில் ஏறி பார்க்கும் சிறுவர்கள் தான் விளையாடுவதற்குக் கைகளில் வைத்திருந்த பறையைக் கொட்டியதாக கூறப்படுகின்றது.

சிற்றில் சிதைத்தல்

சுடர்த்தொடஇ! கேளாய் தெருவில் நாம் ஆடும்
மணற் சிற்றில் காலின் சிதையா (கலித்., பா. 51)

இப்பாடலில் தலைவி சிறு வயதில் தம் மணல் வீடு கட்டி விளையாடிய நிகழ்வினை சுட்டி தோழியிடம் பேசுகிறாள். அப்போது அம்மணல் வீட்டைத் தலைவன் சிதைத்த நிகழ்வைக் குறிப்பிடுகின்றாள்.

நெல்லி வட்டாடுதல்

கட்டளை அன்ன இட்டு அரங்கு இழைத்து

கல்லாச் சிறார் நெல்லி வட்டு ஆடும் (நற்., பா. 3)

இப்பாடலில் சிறுவர்கள் இலையுதிர்ந்த மரத்தடியில் அமர்ந்து நெல்லிக்காய்களை உருட்டி வட்டாடியதாகக் கூறப்படுகிறது.

ஏறு தழுவுதல்

சங்ககால ஆடவர்கள் ஏறு தழுவுதலைத் தம் வீர விளையாட்டாகக் கொண்டிருந்தனர். ஏறுதழுவுதல் குறித்து சங்க நூலான கலித்தொகையில் விரிவாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக முல்லைக்கலியில் ஏறு தழுவும் விளையாட்டு விரிவாகப் பேசப்பட்டுள்ளது. அக்கால சமூகத்தில் ஏறு தழுவி வெற்றி பெறும் ஆடவருக்கே பெண்கள் மாலை சூட்டியுள்ளனர்.

கொல்லேற்றுக்கோடஞ்ச வாணை மறுமையும்

புல்லாளே ஆயமகள் (கலித்., பா. 103)

என்னும் கலித்தொகைப் பாடலடியில், காளையின் கொம்புக்கு அஞ்சம் ஆடவனை, இப்பிறவியில் மட்டுமல்ல மறுபிறவியில் கூட ஆயர் மகள் அவ்வாடனை தம் கணவனாக ஏற்கமாட்டாள் என்று பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

புனலாடுதல்

சங்க காலத்தில் பெண்கள் சூழ்ந்து நிற்க, தன் வீரத்தை வெளிக்காட்டுவதற்கு ஆடவர்கள் நீர்நிலைகளில் மூழ்கி அடியில் உள்ள மணலை எடுத்து வந்துள்ளனர்.

நெடுநீர்க் குட்டத்துத் துடுமென பாய்ந்து

குளித்து மணற் கொண்ட கல்லா

இளமை அழிதோ தானே (புறம்., பா. 243)

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலில் மருதமரத்தின் நீர் துறையில் துடும் என குதித்து மணலை வெளியே கொண்டு வந்த தம்முடைய இளமை தற்போது எங்கு போனது? என்று வருந்துவதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. “புனலாடு மகளிர் இட்ட பொலங்குழை” (பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா. 312) என்னும் பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடலில் மகளிர் நீராடும்போது,

தம்முடைய காதணிகளைக் கழற்றி வைத்து நீராடி உள்ளதாகக் கூறப்படுகின்றது.

**சூதுஆர் குறுந்தொடி சூர்அமை நுடக்கத்து
நின் வெங்காதலி தமிழீஇ பொருறை...**

(ஐங்குறு., பா.71)

என்னும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலில் புது வெள்ளத்தில் ஆடவரும், மகளிரும் சேர்ந்து நீராடியதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

முடிவுரை

சங்க காலத்தில் தமிழர்கள் தங்களுடைய பொழுதுபோக்கிற்காக மட்டுமின்றி, தம்முடைய வீரத்தைப் பறைசாற்றுவதற்குப் பல்வேறு வகையான விளையாட்டுகளை விளையாடி மகிழ்ந்துள்ளனர். புனலாடுதல் போன்ற ஒரு சில விளையாட்டுகள் இருபாலருக்கும் பொதுவான விளையாட்டாக அமைகின்றது. பெரும்பாலும் சங்க இலக்கியத்தில் ஆடவர் மற்றும் பெண்டிருக்கான விளையாட்டுகள் தனித்தனியே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

துணைநூற்பட்டியல்

- [1] இராசமாணிக்கனார். *பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி*. சாகித்ய அகாடமி, இரண்டாம் பதிப்பு, 2016 .
- [2] தமிழறிஞர் சாமி சிதம்பரனார். *எட்டுத் தொகையும் தமிழர் பண்பாடும்*. இலக்கிய நிலையம், சென்னை, 1986.
- [3] பேராசிரியர் எஸ் வையாபுரிப்பிள்ளை. *சங்க இலக்கியம் (முழுவதும்) - பாட்டும் தொகையும் தொகுதி 1 & 2*. முல்லை நிலையம், சென்னை.
- [4] டாக்டர் பாலசுப்பிரமணியன். *பாட்டும் தொகையும் ஓர் அறிமுகம்*. பாரி நிலையம், சென்னை, 1994.

- [5] டாக்டர் பிள்ளை கே.கே. தமிழக வரலாறு மக்கள் பண்பாடும். உலக தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2002.